

OKUMAYA

İŞARET

2019
Sayı: 5
NİSAN

MANİSA KIZ ANADOLU İHL AYLIK KÜLTÜR-SANAT DERGİSİDİR

isaretdergisi.org

İlim, ilim bilmektir, ilim kendin bilmektir.
Sen kendini bilmezsin, ya nice okumaktır?

Okumaktan mani ne, kişi Hakk'ı bilmektir.
Çün okudun bilmedin, bu bir kuru emektir.

Eğer arkanızda inancınız varsa
o sizi yapıcı olmaya itiyorsa
çok şeyler başarabilirsiniz.
Benim hayatımın sırrı budur

Prof. Dr. Fuat SEZGİN

EDİTÖRDEN

“Avazeyi bu âleme Davud gibi sal
Baki kalan bu kubbede bir hoş sada imiş”

Öğrencilerimizin, öğretmenlerimizin duygularını, düşüncelerini, hayallerini, ümitlerini yazıya dökebilecekleri bir mecra açmak istedik. İnsan, bazen düşünür, hayal eder. Kafasında mükemmeli yakalar. İlham gelmiştir. İşte biz bu dergiyi çıkarmakla kah Anka kuşunun kanadına binip Kaf Dağı'nda gezinmek kah ecdadımızın şanlı iklimine girmek kah istikbal tasavvurları kurmak istedik.

Yunus: “Kasdım budur şehre varam/ Feryad u figan koparam.” der. Bir yanda hayat telaşımız bir yanda ideallerimiz. Kafamızı kaldırıp bir an olsun gökyüzüne bakmak istedik. Orada yıldızları gördük. Sonsuzluğu hissettik. Şehirde hayat çok hızlı akıyordu. Yetişemiyorduk. Akşamları bitkin düşüyor, sabahları yorgun uyanıyorduk. Paylaşmıyorduk duygularımızı kimseyle. Cesaret geldi bir an içimize. Ne pahasına olursa olsun yazmalıydık. Farkındalık oluşturmalydık. Birlikten kuvvet doğar dedik. Kültür köprüsüne bizim de eklemek istediklerimiz vardı. Cesaret aldık birbirimizden. Özellikle Müdüre Hanım'dan. Müdüre Hanım, çok istiyordu bir okul dergisi çıkarılmasını. Zaten bu derginin temelini Türk Dili ve Edebiyat Öğretmenimiz Birkan Olgüner, çoktan atmıştı. Bize düşen bu nadide çalışmayı devam ettirmektir. O, çitayı çok yüksekte tutmuştu. Umarım aynı nitelikte bir çalışma ortaya koyabilmişizdir.

Beşinci sayısıyla karşınızdayız İşaret dergisinin. Bu sayımızın temasını “okuma” olarak belirledik. İlk emri “oku!” olan kitabın ilk sorusu da okudun mu olacaktır kuşkusuz. Amacımız okuyan ve okuduğunun üzerine muhakeme yapabilen nesiller yetiştirmektir. Yol gösterildiği, fırsat verildiği zaman öğrencilerimizin özgün eserler ortaya koyduklarını gördük. Öğretmen ve öğrencilerimizden şiir, hikâye, deneme, gezi yazısı, biyografi vb. türlerde çok güzel yazılar derledik. Bizim için hepsi birbirinden kıymetli.

Türk edebiyatının belki de dünya edebiyatının en büyük lirik şairi olan Fuzuli, şiirlerini yazarken sabahlara kadar uyumayıp çalıştığını, onları oluştururken uykusuzluktan gözlerinin kıpkırmızı olduğunu söyler. Şiirleri hakkında söz söyleyeceklerin de bu yollardan geçmiş olması gerektiğini özellikle ister.

Allah'ın adını anarak çıktık bu yola. Allah'a şükrederek nihayete erdirdik yolculuğumuzu. Allah, kolaylaştırdı işlerimizi. Süleyman Çelebi de Mevlid'inde öyle demiyor mu:

Allâh adın zikredelim evvela

Vacib oldu cümle işte her kula

Allâh adın her kim ol evvel anâ

Her işi âsan eder Allâh anâ

Bu derginin çıkarılmasında katkılarından dolayı Okul Müdürü Gönül Çiftçioğlu'na, tasarımını yapan Serkan Şen arkadaşımıza, basımını yapan İşler Kitabevi'ne, bu derginin fikir babası Birkan Olgüner hocama, öğretmen arkadaşlarımıza ve özellikle öğrencilerimize çok teşekkür ediyorum. Sizleri dergimizle baş başa bırakıyor, iyi okumalar diliyoruz.

İşaret

MANİSA KIZ ANADOLU İHL
AYLIK KÜLTÜR-SANAT- VE EDEBİYAT DERGİSİDİR

İmtiyaz Sahibi

Manisa Kız Anadolu İHL Adına
Okul Müdürü
Gönül ÇİFTÇİOĞLU

Yayın Editörü

Engin ŞAHİN

Yayın Kurulu

Zeynep Nur TURŞAK
Berfin SARIHAN
Ferzan ÖZKAN
Cennet ABAKAY
Zeynep GÖKÇEL
Rukiye ULUĞTEKİN
Nisanur DOĞRU
Berfin ÇEÇEN
Teslime ÇELİK
Melek TUL

Seçme İnceleme Kurulu

Hakan ÖZŞANLI
Birkan OLGÜNER
Abdulkadir TURAN

Tasarım

Serkan ŞEN

BU SAYIMIZDA

MİLLİ EĞİTİM MÜDÜRÜMÜZ İLE MÜLAKAT

Ayşe KANDEMİR
9/A

Hilal AKÇE
9/A

Saime GÜBEKTAŞ
9/A

Sayın Milli Eğitim Müdürüm, bizi makamınızda kabul edip değerli zamanınızı ayırdığınız için çok teşekkür ederiz. Size arkadaşlarımızın, öğretmenlerimizin ve ailelerimizin selamını getirdik. Manisa Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi olarak bir dergi çıkarma gayreti içerisindeyiz. İnşallah nihayete erdiririz. Dergimizin bu sayısını "okuma" teması üzerine inşa etmeyi planladık. Bu çerçevede ilimizin eğitim-öğretimdeki en üst makamı olan Milli Eğitim Müdürümüzle mülakat yapmayı, sohbet etmeyi bir vazife bildik. Biliyoruz yükünüz ağır bir o kadar da kıymetli. Yüz binlerce öğrencinin sorumluluğu var üzerinizde. Biz hemen sorularımıza geçmek istiyoruz:

İşaret: Bize kendinizden, ailenizden ve tahsil hayatınızdan kısaca bahseder misiniz?

Milli Eğitim Müdürü: Uşak-Eşme doğumluyum. Hatta şöyle bir tekerlemem vardır benim: Ailemin onuncu ve

sonuncu çocuğuyum. İlkokulu köyümüzde okuduktan sonra Uşak İmam-Hatip'e başladım, Konya İmam-Hatip'i bitirdim. Daha sonra Erzurum Atatürk Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi Tarih Bölümü'nden mezun oldum. İlk olarak Demirci İmam-Hatip Lisesi'nde göreve başladım. O günden bu yana kırk yıla yakın bir süre geçti. Evliyim, üç çocuğum var. Allah'a emanet. Burdur, Kırıkkale'den sonra Manisa, İl Milli Eğitim Müdürlüğü yaptığım üçüncü il oluyor.

İşaret: Ailenizin sizin okumanızda, öğretmen olmanızdaki yeri nedir?

Milli Eğitim Müdürü: Bizim köyümüzde topraklar Gediz Ovası kadar verimli değil. O yüzden babam bize hep okumamızı söyledi. Okuma durumunda olan bütün kardeşlerimi okuttu. Biz de bu vesileyle daha ilkokulda okurken okuyacağımızı biliyorduk. O dönemde İmam-Hatip liseleri açılmaya başlamıştı illerimizde. Gerek babamın telkini gerek kendi tercihim İmam-Hatip lisesine gitmek oldu. Liseyi bitirdikten sonra tarih bölümünü bilerek isteyerek seçtim. Tarihe ilkokuldan beri ilgim vardı. Tarihi seçince öğretmenliği de seçmiş oluyorsunuz.

İşaret: Peygamber Efendimiz(SAV)'e inen ilk ayet "oku!" emri ile başlar. Siz, bu ayetin ışığında okumayı nasıl değerlendiriyorsunuz?

Milli Eğitim Müdürü: Yarattıkların içerisinde okuyan sadece insandır. Bu yönüyle okumak insan olmanın da bir gereğidir. Okumak bir şeyin aslını anlamaktır. Okumak, kendinizi geliştirmektir. Okumak, bilmediğinizi öğrenmektir. İnsanın yapması gereken en değerli faaliyetlerden biri okumaktır. Okumak, hadiseleri değerlendirmek, olayları analiz etmek, hayatı anlamlandırmak, dünyadaki varlık sebebimizi yorumlamaktır. O yüzden insan olarak dünyaya geldiğimizde hiçbir şey bilmiyoruz ama öğrenilecek çok şey var. Farkında olmamız gereken çok şey var. Bunları yapabilmemizin yolu da okumaktan geçiyor. Dolayısıyla İslam'ın ilk emrinin "Oku!" olması da okumanın başlı başına ne kadar değerli bir şey olduğuna çok kıymetli bir örnektir.

İşaret: Kitap okuma alışkanlığının kazandırılması amacıyla ders saatlerinin okumaya ayrılması, yedi okurlar gibi projelerin yapıldığını görüyoruz ve bunu memnuniyetle karşılıyoruz. Peki, sizce okuyan bir toplum olmak için köklü bir çözüm getirilebilir mi?

Milli Eğitim Müdürü: Okuma, bizim millet olarak aslında tembeli olduğumuz bir konu. İnançımız, örfümüz okumayı çok değerli bildiği halde biz okuma noktasında biraz eksik kalıyoruz. Ülkemizde basılan, satılan kitap sayıları gelişmiş ülkelerle kıyaslandığında sıralamanın gerisinde kalıyoruz. Bu gerçekten bizim kültürümüz bağlamında çelişkili bir durum ortaya koyuyor. Bunu nasıl aşabiliriz? Bunu küçük yaşta okuma alışkanlığı kazandırmak suretiyle çocuklarımıza evde, öğrencilerimize okulda, okumalarını tavsiye etmek, anlatmak, anlatmaktan öte kavratmak suretiyle bunu aşabiliriz. Çünkü bir kitap elinize alıncaya kadar okumaya başlamak zor olabilir. Elinize aldıktan sonra okumanın ne kadar zevkli bir şey olduğunu görebiliriz. Okumak sadece çanımız sıkıldığında boş zamanlarımızı değerlendirebileceğimiz bir eylem değil, kendimizi geliştirmek, çevremizi, dünyayı anlamlandırmak, bunu kendi içimizde konumlandırmak için bir takım bilgilere ihtiyacımız vardır. Bu bilgileri sağlama bakımından dünyada ne gibi değişiklikler var, ne gibi gelişmeler var, bunların bilinebilmesi bakımından da okumanın değerli olduğunu biz insanlarımıza öğretmemiz lazım. Ne kadar az okursak o kadar geride kalırız. Ülkeler yarış halindeyse medeniyetler yarış halindeyse bu yarışta önde olmanın ön koşullarından birisi okumaktır.

İşaret: Sizce kitap okumak, boş zamanlarımızı değerlendirme işi midir? Kitap okumaya özel bir zaman ayırır mısınız?

Milli Eğitim Müdürü: Kitap okumanın güzel olan tarafı fırsat bulduğunuz her anda okuyabiliyor olmanızdır. Yolculuk yaparken yemek yerken kitap okuyabilirsiniz. Önemli olan kitapla aranızda bir bağlantı kurabilmenizdir. Küçük ya da büyük mümkün olan her zamanı değerlendirme noktasında bunu düşünürsek sanırım daha verimli okuma yapmış oluruz. **Neyi istiyorsanız ona zaman bulursunuz.** Dizi izlemek istiyorsanız onun için zamanınız vardır, AVM'de dolaşmak istiyorsanız onun için zamanınız vardır, yani zaman bulamadım deyimi bizim için bahaneden ibarettir. İstediklerimiz şeye zaman buluyorsak kitap okumaya da zamanımız olacaktır.

İşaret: Hayatınıza yön veren bir kitap ve yazar oldu mu? En çok edebiyatın hangi alanına ilgi duyarsınız?

Milli Eğitim Müdürü: Şimdi şöyle söyleyeyim: Hayatımıza yön veren yazarlar bizim ülkemizde bizim neslimizde bellidir. Mesela burada ilk akla gelebilecek isimler şunlardır: Necip Fazıl Kısakürek rahmetli, ondan başlayabilirsiniz. Necip Fazıl'ın okumadığım kitabı yok diyebilirim. Şiirleri okumanın ötesinde neredeyse ezberimize girmiştir. Bunun dışında Sezai Karakoç gerek Diriliş dergisi ile gerekse şiirleri ile ve şiir dışı alanlardaki kitaplarıyla bizim düşünce dünyamızın inşasında büyük rolü olan, hala ne güzel ki hayattadır, sağdır. Allah uzun ömür, sağlık versin. Onun bizim üzerimizde tesiri olmuştur. Bunun dışında Rasim Özenören, Mehmet Akif İnan... Daha gerilere gidecek olursak Peyami Safa gibi pek çok yazar. Erdem Beyazıt'ın şiirlerini dilimizden düşürmezdik. Bu saydığımız kişilerden Peyami Safa haricindekilerin hepsiyle şahsen yüz yüze görüşme imkânımız, sohbetlerinden faydalanma imkânımız oldu. Bunlar bizim dünyaya bakışımızla ilgili, edebiyattaki zevkimizin oluşmasıyla ilgili ciddi etkileri olan insanlardır. Ama sadece bunlar değil. Ben hemen hemen Batı klasiklerinin birçoğunu okudum. Mesela Balzac'ın bütün kitaplarını, Dostoyevski, Tolstoy'un eserlerinin birçoğunu, ders kitaplarınızda parça örneklerini gördüğümüz İngiliz, Fransız, Alman edebiyatlarının birçok kitabını okudum. Kendi edebiyatımızdan Abdullah Ziya Kozanoğlu, bilmiyorum bugünkü nesil onu pek tanımaz ama bizde tarih şuurunun oluşmasında önemli bir yazardır diye düşünüyorum. Hemen hemen on beş civarında romanının tamamını okudum. Kolsuz Kahraman, Sarı Benizli Adam gibi. Bu kitapları adeta su içer gibi okuduk. Bunların dışında Batı'dan polisiye romanlar okudum. Onların ayrı bir tadı vardır. Özellikle Konya İmam-Hatip'te okurken devlet parasız yatılı pansiyonda kalıyordum. Pansiyonla okulumuz arasında yaklaşık yirmi dakikalık bir mesafe vardı. Konya'nın merkezinden geçerdik. Orada şehir kütüphanesi vardı. O kütüphaneden her gün bir kitap alır diğerini verirdik. O, size okumanızda ayrı bir zevk oluşturuyor. Hayatınızda en çok okuduğunuz dönem okul dönemidir. Öğrencilik döneminden sonra çeşitli meşgaleler sizin okumanızı biraz güçleştirecektir. Ben, sizlere ve arkadaşlarınıza bugünlerinizi çok iyi değerlendirmenizi tavsiye ediyorum. Çünkü bu dönemdeki okumalarınız size daha çok katkı sağlayacaktır. Sadece edebiyatla ilgili değil mesleki okumalar da yapacaksınız. Kültürümüzle ilgili okumalar da yapacaksınız. Hayatın Sahabe, özellikle İmam-Hatip öğrencilerinin bitirmesi gereken bir kitaptır. Bu koca kitaplar okunur mu diye düşünmeyin. Sahih-i Buhari. Hadis okuma, yanlışınızı düzelteren, bilgilendiren, bilmediğinizi öğreten zevkli bir okumadır. Hadisleri mutlaka okumamız lazım. Kuran-ı Kerim okuyorsanız onun mealini de okuyun. Kafanıza takılan yerler için tefsirini de okuyun. İslam Tarihi, bizim asla ihmal edemeyeceğimiz bir alandır. Mehmet Asım Köksal'ın "İslam Tarihi" başta olmak üzere, Hamidullah'ın "İslam Peygamberi" olmak üzere, Ahmet Cevdet Paşa'nın "Kıyas-ı Embiya"sı. Bunlar, bizim gençlerimizin mutlaka okuması gereken belli başlı kitaplardır. Zaten bunları okuduğunuzda siz bir şey oluyorsunuz. Okurken farkında olmuyorsunuz. Bu okumaların size çok şey kazandırdığını biliyorsunuz. Necip Fazıl'ın şöyle bir nakletmesi vardır: "Fransızlar, kültürü şöyle tarif eder: 'Bir şeyi okuyup öğrendikten sonra ve unuttuktan sonra onun sizde bıraktığı hassadır, izdir.' Okuduğunuz her şey sizde bir iz bırakır"

İşaret: Etrafınızda çok sevdiğinizizi, hoş sohbet olduğunuzu biliyoruz. Bunun sırrı nedir? İlli Milli Eğitim Müdürü olmak nasıl bir duygu?

Milli Eğitim Müdürü: Öyle düşünüyorsanız çok teşekkür ederim. İl Milli Eğitim Müdürü olmak... cevaplanması zor sorulardan biri de budur. . Kismetle kaderin size getirdiği bir görev olmakla alakalı bir durum. Müdürlük görevi son derece ağır, son derece manevî sorumluluğu olan bir görev olduğunu düşünüyorum. Ağır sorumlulukları olan bir görev olduğunu düşünüyorum. İlimizde eğitim gören 251 bin öğrenciye etkide bulunuyorsunuz. Bulunma imkanınız var. Bunu iyi anlamda sağlayabilirsiniz bu sizin için çok büyük bir kazançtır. Olumsuz anlamda ise yatacak yerinizin olmaması demektir. İl Milli Eğitim Müdürlüğü bu yönüyle omuzlarda ağır bir yükür.

İşaret: Öğrenci arkadaşlarımız, merak ediyor. Üniversite sınavıyla ilgili yapılacak değişikliklerden bahsedermisiniz?

Milli Eğitim Müdürü: Aslında pek fazla bir şey değişmiyor. Zaman zaman sınav sayısı artıyor, azalıyor; zaman zaman soru sayıları artıyor, azalıyor; zaman zaman süreler buna bağlı olarak artıyor, azalıyor. Bir şey var ki üniversite sınavı bir seçme sınavıdır. Öğrencileri girecekleri bölümlere göre sıralama yapmanız gerekiyor. Bu tercihler olduğu sürece bu sınav da olmaya devam edecek. Birçok şey değişiyor görünse de aslında bunlar işin özünü çok değiştirmiyor. Önemli olan sınavda başarılı olmak için müfredatınızda bulunan konuların iyi bellemesi, kavranması gerekmektedir. Öğrencilerimiz bunları merak etmekten ziyade bu konuları "Nasıl daha iyi kavrarım?" deyip onun merakını takip ederse çok daha güzel bir şey yapmış olurlar. Siz, iyi bir şoförseniz her türlü yolda arabınızı kullanabilirsiniz. Odaklanmamız gereken nokta, derslerimizi daha iyi çalışmak ve kavramaktır.

İşaret: Meslek seçimi yaparken nelere dikkat etmemizi önerirsiniz?

Milli Eğitim Müdürü: İlgi duyduğunuz, uğraşmaktan zevk aldığınız, yeteneğinizin olduğu bir alan olmalı. Bir de o mesleğin geçerlilik durumunu değerlendirmeniz lazım. Meslek seçiminin romantik değil realist olmasında fayda var. Önümüzdeki dönemlerde bu meslek olacak mı önemini koruyacak mı şeklinde değerlendirmek lazım. Teknoloji, üretim alanları çok hızlı değişiyor. Yirmi sene sonra bu mesleğe ihtiyaç hala olur mu otuz sene sonra ben bu mesleği icra edip rızkımı temin edebilir miyim diye düşünmek lazım, diye değerlendiriyorum.

İşaret: Sayın Milli Eğitim Müdürüm, bizlere göstermiş olduğunuz hoşgörü ve samimiyetinizden dolayı çok teşekkür ederiz. Bizim için çok faydalı bir mülakat oldu. Siz bizi misafir ettiniz, biz de sizi okulumuza davet ediyoruz. Görevinizde başarılar, hayatınızda sağlık, huzur ve mutluluk diliyoruz.

Milli Eğitim Müdürü: Çok teşekkür ediyorum, aynısını ben de sizin için diliyorum.

BİLİME ADANAN BİR ÖMÜR

Prof.Dr. Fuat SEZGİN

Fuat Sezgin, 24 Ekim 1924'te Bitlis'te doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini yaptıktan sonra İstanbul Üniversitesi Şarkiyat Enstitüsünde ünlü Alman Oryantalist Helmut Ritter'den (1892-1971) dersler aldı. Mecaz al Qur'an adlı doktora tezini yaptı. O dönemde hazırladığı "Buhari'nin Kaynakları" başlıklı doçentlik tezi, alanında bir ilk özelliğini taşıyor.

27 Mayıs 1960 askeri darbesi dolayısıyla Üniversiteden uzaklaştırılan Sezgin, Almanya'ya gitmek zorunda kaldı ve başladığı İslam Bilim Tarihi'nin ilk cildini 1967 yılında yayımladı.

"İslam Bilim Tarihi"ni yazmak için bir ömür adamıştır. Bu eser için 60 ülke gezmiş, yüzlerce kütüphanede yüzbinlerce cilt dolusu kitap ve yazma eser incelemiştir. Sonunda; Hadis, Kuran Fıkıh, Tarih, Edebiyat, Tıp Farmakoloji, Kimya, Matematik, Coğrafya, Astronomi, Astroloji gibi değişik bilim dallarının tarihsel sürecini anlatan dünya çapında bu eseri ortaya koymuştur.

24 Mayıs 2008'de daha önce Frankfurt'ta açtığı İslam Bilim ve Teknoloji Tarihi Müzesinin bir benzerini İstanbul Fatih Gülhane'deki "Has Ahırlar" binasında da açtı.

"Ben burada hocalara seslenmek istiyorum: Talebeleri aşağılık duygusundan kurtarmaya çalışınlar, Türk Milletini aşağılık duygusu bir kanser gibi kemiriyor."

"Biruni, 27 yaşında iken 18 yaşında olan İbn-i Sina ile yazılı bir münakaşaya giriyor. Konu nedir? Biliyor musunuz? Işığın hızı ölçülebilir mi?"

İslam Dünyasının en büyük âlimlerinden olan Cabir İbn-i Hayyan bize diyor ki: "Allah, insana kainatın bütün sır perdelerini yırtabilecek kabiliyeti vermiştir."

Aklımızla, bedenimizle masa başında oturup okumalıyız. Okuyan, yazan, düşünen bir millet olmalıyız."

En büyük noksanımız "yaratıcılık" özelliğimizi kaybetmiş olmamızdır. Bu yeteneğimizi geliştirmek yerine başkalarından körü körüne almakla yetiniyoruz.

Türkler, okumuyorlar maalesef. Almanya'dan uçakla gelirken bakıyorum uçakta kimin Alman kimin Türk olduğunu okumayıştından kolayca anlıyorum.

Günün 17 saatini çalışarak geçiren Prof. Dr. Fuat Sezgin 2018 Haziranında Hakkın rahmetine kavuşmuştur.

Huzur içerisinde yatması, onu takip eden gençlerin ona karşı vazifelerini yerine getirmekten geçtiğini samimiyetle inanıyorum. Öyleyse haydi gençler daha çok çalışmaya, daha çok düşünmeye, daha çok okumaya...

Ramazan YILMAZ
Tarih Öğretmeni

CAHİT ZARİFOĞLU

BU İNSANLAR DEV MİDİR?

Cahit Zarifoğlu, 1940 yılında Ankara'da doğdu. Aslen Maraşlıdır. Zarifoğlu, Rasim Özdenören ve Necip Fazıl Kısakürek'in tavsiyesi üzerine Berat Hanım'la evlenmiş 4 çocuk sahibidir. Edebiyata lise yıllarında şiir ve kompozisyonlar yazarak başlayan şair, Usta hikâyeci Rasim Özdenören, Şair Erdem Bayazıt, Şair Alaaddin Özdenören ile aynı sıralarda okudular. Lise yıllarında okul dergisi olan "Hamle"de şiirlerini yayımladı. Şair'in, "İşaret Çocukları"yla başlayan şiir serüveni "Yedi Güzel Adam"la sürmüştü, "Menziller"de odaklanmış ve Korku ve Yakarış'la sonlanmıştı. 1976'dan itibaren, Mavera dergisinde şiirleri, hikâyeleri, senaryoları ve günlükleri yayımlandı. Şair, pankreas kanseri nedeniyle, 7 Haziran 1987'de 47 yaşında İstanbul'da vefat etti.

"Bu insanlar dev midir?"

Yatak görmemiş gövde midir?"

Böyle başlar Cahit Zarifoğlu'nun Yedi Güzel Adam adlı şiiri. Şiir altı bölümden oluşur. Şiirin bölümlerinde yedi güzel adamdan her birinin bir şey gördüğünü ve gereğini yaptığını anlatır. Cahit Zarifoğlu'nu okumaya Yedi Güzel Adam ile başladım. Yedi Güzel Adam kim dersek: Sezai Karakoç, Nuri Pakdil, Mehmet Akif İnan, Rasim Özdenören, Erdem Bayazıt ve Alaeddin Özdenören'dir. Bu altı kişi ile güçlü bağı olan Cahit Zarifoğlu Yedi Güzel Adam şiirini kaleme almıştır.

Kendi bakışı, kendi sesi ve kendi imkânlarıyla ortaya koyduğu bir sanat eseri onun her bir şiiri. Şiirlerinde genel olarak yalnızlıktan söz etmektedir. Yalnızlığı ile bir başına kalan şair insanlar ile sosyalleşmek yerine, yalnızlığı ile bir başına kalmayı tercih etmektedir. Yalnızlığı ise şu sözünde belirtiyor:

"Ah şu yalnızlık kemik gibi ne yöne dönsen batar."

Yalnızlığı, "Anılar Defterinde Gül Yaprağı" adlı şiirinde ise şu şekilde dile getirmiştir:

Anılar defterinde gül yaprağı,

Gibi unutuldum kurudum.

Başıma düşmüş sevda ağı,

Bir başıma tenhalarda kahroldum.

Zarifoğlu, Anılar Defterinde Gül Yaprağı adlı şiirinde kendisini anı defterinde kuruyan gül yapraklarına benzetmektedir. Başında bir sevda olduğunu, unutulduğunu ve yalnız olduğunu dile getirmektedir. Şiirlerinde genelde yalnızlıktan söz eden şair, bazı şiirlerinde ise sevgiden söz etmektedir. Şair şu sözlerinde Sevgiyi dile getirmiştir:

İnsan sevmeli;

Bazen bir insanı yahut da bir ağacı,

Yahut da kanadı kırık bir kuşu

Zaten sevmezse insan, insan mı olur?

Dünya, onun için konup göçülecek bir yerdir. Ancak birçoğumuz kalmaya niyetlendik. Mehlika Sultan'ın cazibesine kapıldık:

Burası dünya! Ne çok kıymetlendirdik,

Oysa bir tarla idi; ekip biçip gidecektik.

Zarifoğlu'nu bilmeyenlerin yaşamları tıpkı, giriş bölümü dinlenmemiş bir hikaye gibidir. Çünkü;Zarifoğlu'nu okumak acıyı, hüznü, yalnızlığı hatta acizliği öğretiyor. En güzeli Yaşamayı öğretiyor.

Arif Ay, Cahit Zarifoğlu'nun ilk şiir kitabının akıbetiyle ilgili şöyle bir yazı kaleme almış: "200 liralık öğrenci kredisiyle taksitle bastırıldığı 'İşaret Çocukları' geniş okur kitlesine ulaşmaz. Kitapları arkadaşının ağabeyinin yazıhanesine koyar. Adam kitabı yüzde 50 tenzilatla bol bol satar. Kalanları da kış boyu sobada yakar. Çağımızın insanının trajik yanlarını sorgulayan bu kitabın başına böyle trajik bir hal gelir."

BİR SAYFA AYDINLIK

O gece yine uyumamıştı, saat yedi buçukta iş için hazırlanmış, ağzına tek lokma almadan yola çıkmıştı. Durağa doğru ilerlediğinde her sabah her sabah önünden geçtiği, yıllardır kimsenin doğru düzgün uğramadığı kütüphaneden bir kitabın ona gülümsediğini fark etmişti. Uzun zamandır bırakın tebessüm etmeyi kimse Berat'ın suratına bile bakmıyordu. Özlediği samimiyet duygusunu küçük bir tebessümden hissetmişti. Önce kaç gündür uyumadığı için kafayı yediğini düşünmüş, yoluna devam etmişti. Bu sefer kitabın el salladığını görmüştü. Hayretten ağzı açık kalmış, kitaptan gözünü ayıramamıştı. "Sanırım deliriyor olabilirim." demişti. Bu sefer kitabın ayağa kalkıp eli ile onu yanına çağırdığını görmüş, dayanamamış, kütüphaneye doğru koşmaya başlamıştı. Kapıyı açtığı anda kitap ona selam vermiş oturması için bir sandalye çekmişti:

-Hoş geldin, ben de senin gelmeni bekliyordum.

-Sen aaa! Şey ben kafayı falan yemiyorum değil mi sen gerçek misin?

-Evet yanılmıyorsun. Neden bu kadar şaşırдың? Biz kitaplar yıllardır insanlarla arkadaşlık ediyoruz zaten, yoksa sen daha önce hiçbir kitapla tanışmadın mı?

-Özür dilerim çocukluğumda hep ders çalışmak, şimdi de istemediğim bir işte çalışmak zorunda olduğum için kitap okumaya vakit bulamadım.

-Ya, demek öyle bu yüzden bu kadar mutsuzsun. Biz kitaplar gibi samimi arkadaşların olmadığı için kendini yalnız hissediyorsun.

-Doğru, kendimi çok yalnız hissediyorum.

-Neyse üzülme artık biz kitaplar senin arkadaşlarıyız.

-Diğerleri de mi var?

-Evet evet. Kusura bakma biraz çekingendirler. Hey arkadaşlar gelin, yeni arkadaşımızla tanışın.

Kitabın bu çağırmasının ardından diğer kitaplar uçarak Berat'ın etrafına toplanmışlardı. Her biri o kadar samimi, cana yakındı ki Berat'ın kendisini çok iyi hissetmesini sağlamışlardı.

Berat işe gitmemiş bütün gününü tıpkı özlediği eski günlerdeki gibi sohbet ederek geçirmişti. Günün sonunda kitaplar ona insanların artık onlarla ilgilenmek yerine telefonlarıyla ilgilenmesine çok üzüldüklerini ve onları bu durumdan kurtarmak için bir planları olduklarını ve Berat'tan onlara yardım etmesini istemişlerdi:

-Sevgili arkadaşlarım, sizi çok iyi anlıyorum ailemle arkadaşlarımla vakit geçirmeyi o kadar çok özledim ki anlatamam. Birbiriyle sohbet etmek yerine telefonla mesajlaşmayı tercih ediyorlar. O telefonda gönderdikleri küçük gülen suratlar gerçek bir tebessüm kadar samimi olabilir mi? Onları geri kazanmak için neler vermezdim. Planınız ne ise ben size sonuna kadar yardım edeceğim.

Saat sabahın üç buçuğunda Berat kalkmış, kütüphaneye gitmişti. O gelir gelmez kitaplar etrafına toplanmış. Harekete geçmek için hazırlanmışlardı. Bütün kitaplar ve Berat şehre dağılmış birlikte ne kadar telefon tablet var ise hepsini toplamışlardı. Bütün topladıklarını nehirden atıp hep beraber:

-Güle güle umarım sizi gerçekten yararlı işlerde kullanacak birilerini bulabilirsiniz.

O gece yine uyumamıştı, saat yedi buçukta iş için hazırlanmış, ağzına tek lokma almadan yola çıkmıştı. Durağa doğru ilerlediğinde her sabah her sabah önünden geçtiği, yıllardır kimsenin doğru düzgün uğramadığı kütüphaneden bir kitabın ona gülümsediğini fark etmişti. Uzun zamandır bırakın tebessüm etmeyi kimse Berat'ın suratına bile bakmıyordu. Özlediği samimiyet duygusunu küçük bir tebessümden hissetmişti. Önce kaç gündür uyumadığı için kafayı yediğini düşünmüş, yoluna devam etmişti. Bu sefer kitabın el salladığını görmüştü. Hayretten ağzı açık kalmış, kitaptan gözünü ayıramamıştı. "Sanırım deliriyor olabilirim." demişti. Bu sefer kitabın ayağa kalkıp eli ile onu yanına çağırdığını görmüş, dayanamamış, kütüphaneye doğru koşmaya başlamıştı. Kapıyı açtığında kitap ona selam vermiş oturması için bir sandalye çekmişti:

-Hoş geldin, ben de senin gelmeni bekliyordum.

-Sen aaa! Şey ben kafayı falan yemiyorum değil mi sen gerçek misin?

-Evet yanılmıyorsun. Neden bu kadar şaşırıydın? Biz kitaplar yıllardır insanlarla arkadaşlık ediyoruz zaten, yoksa sen daha önce hiçbir kitapla tanışmadın mı?

-Özür dilerim çocukluğumda hep ders çalışmak, şimdi de istemediğim bir işte çalışmak zorunda olduğum için kitap okumaya vakit bulamadım.

-Ya, demek öyle bu yüzden bu kadar mutsuzsun. Biz kitaplar gibi samimi arkadaşların olmadığı için kendini yalnız hissediyorsun.

-Doğru, kendimi çok yalnız hissediyorum.

-Neyse üzülme artık biz kitaplar senin arkadaşlarıyız.

-Diğerleri de mi var?

-Evet evet. Kusura bakma biraz çekingendirler. Hey arkadaşlar gelin, yeni arkadaşımızla tanışın.

Kitabın bu çağırmasının ardından diğer kitaplar uçarak Berat'ın etrafına toplanmışlardı. Her biri o kadar samimi, cana yakındı ki Berat'ın kendisini çok iyi hissetmesini sağlamışlardı.

Berat işe gitmemiş bütün gününü tıpkı özlediği eski günlerdeki gibi sohbet ederek geçirmişti. Günün sonunda kitaplar ona insanların artık onlarla ilgilenmek yerine telefonlarıyla ilgilenmesine çok üzüldüklerini ve onları bu durumdan kurtarmak için bir planları olduklarını ve Berat'tan onlara yardım etmesini istemişlerdi:

-Sevgili arkadaşlarım, sizi çok iyi anlıyorum ailemle arkadaşlarımla vakit geçirmeyi o kadar çok özledim ki anlatamam. Birbiriyle sohbet etmek yerine telefonla mesajlaşmayı tercih ediyorlar. O telefonda gönderdikleri küçük gülen suratlar gerçek bir tebessüm kadar samimi olabilir mi? Onları geri kazanmak için neler vermezdim. Planınız ne ise ben size sonuna kadar yardım edeceğim.

Saat sabahın üç buçuğunda Berat kalkmış, kütüphaneye gitmişti. O gelir gelmez kitaplar etrafına toplanmış. Harekete geçmek için hazırlanmışlardı. Bütün kitaplar ve Berat şehre dağılmış birlikte ne kadar telefon tablet var ise hepsini toplamışlardı. Bütün topladıklarını nehirden atıp hep beraber:

-Güle güle umarım sizi gerçekten yararlı işlerde kullanacak birilerini bulabilirsiniz.

Berfin SARIHAN - 10/B

BİR NESLİN ÖNCÜSÜ: Celal Hoca

**İmam-Hatipli,
asrın ihtiyaçlarını müdrük,
doğuyu ve batıyı iyi bilen münevver,
dindar görüneceğim diye mutaassıp olmayan,
aydın desinler diye de dinden taviz vermeyen,
tavizsiz fakat müsamahakâr bir insandır.**

M. Celâddin ÖKTEN

“Derse gelmediğim gün cenazeme gelin.” diyen Celal Hoca, “hoca” unvanını en çok hak eden münevverlerimizden biridir. Hayatı boyunca başka bir kartviziti olmadı. Bir muallimin, isminden çok hocalığı ile ebediyete intikal etmesi ne büyük bahtiyarlıktır, der öğrencisi Orhan Okay.

Celal Hoca, 1882 yılında Trabzon'da dünyaya gelir. Beş yaşında babasını, on yaşında annesini kaybeder. Küçük yaşta hem yetim hem öksüz kalır. Küçük Celal'in annesi Güller Hanım «hafize»dir. Annesi, eşinin vefatından sonra evladının üzerine titrer. Geceleri yatmadan önce Kur'an-ı Kerim'i kulağına okur. Küçük Celal, annesinin gayretiyle mushafı açmadan altı ayda hafız olur. Ortaokulda, lisede hep başı çeker. Sınıfının birincisidir. Öğretmenlerinin gözbebeğidir. Meraklı ve okumaya ihtiras derecesinde tutkun bir kimsedir Mahmut Celaleddin. Sadece okumakla kalmaz,

okuduğunu anlama ve değerlendirme yeteneğiyle de dikkat çeker. Bir şeyi körü körüne inanmaz. Onun merakı sadece dini ilimlere değildir. Matematik, fizik, kimya gibi müspet ilimlere karşı ilgisi ve yakınlığı da gözlerden kaçmaz. Kendisi hafızdır, ancak okuduğu kitabı konuştuğu dil gibi anlayamaz. Bunun üzerine şöyle dua eder:

«Ya Rabbi! Eğer bana bu kitabın dilinden anlamayı nasip edersen ölünceye kadar senin dininin dellalı olacağım.»

Herkes onun İstanbul'da tahsilini devam ettirmesi konusunda hemfikirdir. Genç Celal de aynı fikirdedir. 1902'de ilim tahsil etmek için İstanbul'a gelir. 1904 yılında Darümuallimin-i Aliye'yi yüksek bir puanla kazanır. Dini ilimlerin yanında dil ve matematiğe karşı son derece ilgilidir. Dille matematiği eşdeğer tutar. Fransızcaya önem verir. Fransızcadan felsefi eserler çevirecek ölçüde bu dile hâkim olur. 1907 yılında İstanbul Darülfünununun (İstanbul Üniversitesi) Arap dili ve edebiyatı şubesine kaydını yaptırır. 1912 yılında mezun olduktan sonra İstanbul Erkek Lisesinde Arapça muallimi olarak göreve başlar.

Celal Hoca, Arapça öğretmeyi aşk ile yapar. «**Bu Kur'an lisanıdır, bunun müsamahası olmaz.**» der. Alışılmışın dışında kendine has bir metot izlemiştir. Arapça öğretiminde takip ettiği yol, **anadilini hiç kullanmadan sırf Arapça konuşarak bu dili öğretmeye çalışmaktır.** 1929'da İmam Hatip Mektebi kapatılıp Arapça dersi kaldırıldıktan sonra Celal Hoca işsiz kalır. 1930 tarihinde Türkçe öğretmeni olarak ortaokullarda görev yapar. Vefa Lisesinde 1942'den emekli olana kadar (1947) edebiyat öğretmeni olarak çalışır. Bu arada felsefe dersleri de verir.

Celal Hoca'nın ömrü boyunca kendisine ait bir evi olmaz. Hep kiradadır. Celal Hoca, 65 yaşında emekli olduktan sonra bir kenara çekilmez. İmam-Hatiplerin tekrar açılması için büyük gayret sarf eder. İstanbul'la Ankara arasında adeta mekik dokur. 1951 yılında imam-hatiplerin açılması kararı verilince yaşına rağmen bastonunu ve öğrencisi Orhan Okay'ı da alarak İstanbul sokaklarında okul için uygun bir bina arar. Bu durumla ilgili Celal Hoca, çevresinde bir sözü çok sık tekrarlamış: **“Bu imam-hatip mektebine bir yer bulana kadar ne çektiğimizi bir ben bilirim, bir de şu bizim emektar bastonla Orhan!”** Bina bulunur ve büyük bir gayretle 1951 yılının ekim ayında eğitim-öğretime yetiştirilir. Bu okulun ilk müdürüdür.

Celal Hoca, güzel sesle okunan Kur'an'ı dinlemeyi çok severdi. Bir gün, bir sınıfın dersi hoca gelmediği için boş geçiyordu. Arkadaşları aynı zamanda hafız olan İsmail'e sesi güzel olduğu için, sınıfta boş boş oturacağımıza Kur'an oku da dinleyelim, dediler. O da minnet etmeden okumaya başladı. İsmail, Kur'an okurken içeriden kim olduğu belli olmayan birisi puslu camlı kapıya kulağını dayamış okunan Kur'an'ı dinliyordu. Celal Hoca'yı bu. Öğrencilerinden biri sınıfa davet etti, dersleri boş geçtiği için İsmail'i dinlediklerini söyledi. Hoca, el işaretleriyle devam etmesini, bitirmesini işaret etti İsmail'e. Talebelerin davranışı Celal Hoca'nın çok hoşuna gitti ve duygulandı. İsmail'in okuması bittikten sonra okunan ayet-i kerimelere mana verdi ve ayetlerin iniş sebebini öğrencilere tane tane anlattı. Sonra yutkunur gibi sesi boğuldu. Ardından kısık bir ses tonuyla: **“İşte çocuklar, ben buna aşığım.”** Gözlerinden yaş gelerek ağlıyordu.

Evlatlarımdan daha çok seviyorum, dediği öğrencisi Nurettin Topçu, onun vefatı üzerine şunları söyler: **“Dünya ihtiraslarına dalmadı, servet ve şöhret peşinde koşmadı, dünya pazarında alış-veriş etmedi. İnsanlığın süfli emellerinin oyunlarından hiçbirisini öğrenmedi. Ömrünün başından sonuna kadar yalnız bir şey öğrendi ve öğretti: Rabbinin ilmini. Ve kalbini hiçbir şeye değişmedi.”** Celal Hoca'nın hayata bakışı bizim için de ölçü olmalı. Yunus, bir şirinde: “Küpün içinde ne varsa dışına da o sızar.” der. Mevlana: “Ya olduğun gibi görün, ya görüldüğün gibi ol.” Sözüyle bize istikamet verir. Celal Hoca gibi özü sözü bir olan değerleri her dem yeniden okumalı ve okutmalıyız.

Engin ŞAHİN
TDE Öğretmeni

SONU OLMAYAN YOLCULUK:İLİM

Bismillahirrahmanirrahim.

Älemleri ve içinde bulunanları belli bir ölçü ile yaratan, yarattıklarına yaşam bahşeden ve yaşamlarını devam ettirebilmeleri için mahlûkata her türlü imkânı veren Rabbimize hamd olsun. Rabbimizin mahlûkata yaşamlarını devam ettirebilmeleri için vermiş olduğu nimetlerin sayısı saymakla bitmez. Biz bu nimetlerden çok önemli olan birisini bugün ele alacağız.

Nedir bu, mahlûkat için çok önemli olan mesele? Özellikle mahlûkat içerisinde insanlık için önemli olan mesele. İnsanı diğer mahlûkata karşı üstün kılan, onu Allah'ın halifesi konumuna yükselten, hatta insanlık içinde dahi, yükselme vesilesi olan bu konu ilimdir kardeşlerim. Allah ilim ile insanı üstün kılmıştır. 'Hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu?' diyerek bilen ile bilmeyeni eşit tutmamıştır.

Bugün bizim en büyük meselemiz budur. Müslümanlar olarak kesinlikle ilme gereken değeri vermiyoruz. Oysa konuşmaya başladık mı hemen okumakla ilgili ayetleri hadisleri sıralıyoruz. Dinin ilk emri 'oku' diyoruz. Allah 'kaleme ve yazdıklarına yemin olsun' demektedir, diyoruz. Bu konuşmalarımız ile sadece slogan üretiyor hakiki manada problemimize bir çözüm bulamıyoruz. Hatta ilim yuvası olan okullarda bile ilim hak ettiği değeri görememektedir.

Peki, bunun sebebi nedir? Niye bir çözüm bulunamamaktadır? Bu durumun çok çeşitli analizleri yapılabilir fakat biz Allah'ın izniyle Kur'âni bir analiz yapacağız.

Kardeşlerim! Şunun iyi bilinmesi gerekiyor ki hangi olay olursa olsun bakış açımız Kur'âni olmazsa o işin özlü bir çözümünü de bulamayacağız. Kur'ân bize 'bütün ilimlerin Allah'a ait olduğunu' söylemektedir. Oysa biz bugün ilimleri fenni ve dini ilimler diye ayırmışız. Bu ayırım bizi doğal olarak şu ayırma götürmektedir: Dünya ve ahiret ayırımı. Böyle bir ayırım asla sağlıklı sonuçlar doğurmayacaktır. Çünkü ahiretin ölçüleri ile dünyanın ölçüleri bir değildir.

Okullarımızda var olan sıkıntının asli sebebi budur. Kendi içimizde huzuru bulamayışımızın sebebi budur. Ailemizde, dünyamızda huzurun olmayışının sebebi budur. Bugün eğitim seviyesinin yükseldiği bireylerde vicdan duygusu önemini kaybetmektedir. Sebebi bu ayırımdır. Bugün eğitim seviyesi yükseldiği halde toplumdaki cinayetlerin, fuhşiyatın ve ahlaksızlığın yayılmasında bu ayırım yatmaktadır. Bakınız bu ayırımın çok çarpıcı bir örneğini sunayım size; ünlü fizikçi Einstein dünya çapında tanınan ve herkes tarafından takdir gören bir kişidir. Dünya ölçülerine göre çok müthiş bir buluşa imza atmıştır. Fakat ahiret ölçüsüyle baktığımızda Einstein kesinlikle iyi olarak anılamaz. Yapmış olduğu buluşla bir anda binlerce insanın yok olmasına sebep olan bir silah icat edilmiştir. Nasıl bir tezattır ki on kişiyi öldüren bir kişi canı olarak anılıyor, binlerce kişinin ölmesine sebep olan biri takdir görüyor.

Müslümanlar! İlme besmele ile başlamalıyız. Allah'ın adı ile okumalıyız. İlimin hepsini Allah'tan bilip ayırım yapmadan kabiliyetlerimize göre hepsine yönelmeliyiz. Asla EL-ÂLİM olan Allah'ı unutmamalıyız. Her şeyin bilgisi mutlak manada O'ndadır. O'nun bilgisinin kuşatmadığı hiçbir şey yoktur.

O, Âzım kitabı Kur'ân'da kendisinden kopuk olan bir ilmin sadece ciltler dolusu yük taşımak olduğunu başka bir şey olmadığını ifade etmektedir. Çünkü ilim gerçek manasını ancak Allah'a nisbet edildiğinde bulmaktadır. İlimin bağınyı Kur'ân ile kuranlar dünyayı ıslah etmişlerdir. Bütün ilimlerin öncüleri peygamberler bunun en büyük delilidir. Onlar Allah'tan aldıkları ilim ile dünyaya güzellikler saçmışlardır. Onların yolundan gidenler de bu güzelliklerin artmasını sağlamışlardır. Günümüz dünyasında ilmi üstünlüğü elinde bulunduran Batı medeniyeti örnektir söylediklerimize. Batı ilmin bağınyı Allah'tan kopardığı için sömürü dünyası kurmaktadır ve bu dünyaları gözyaşı ve kan ile bürümüştür.

Pek biz bugün ne yapacağız? Öncelikle niyetlerimizi değiştireceğiz. İlimden, okumaktan niyetimiz bu dünya hayatında iyi bir maaş ve rahat bir yaşam olmamalıdır. Bu çok kısır bir düşüncedir ve üretmenin önündeki engeldir. Hayallerin kısıtlanmasıdır. Gayemiz sınav başarısı yerine insanlığa faydalı olmak olmalıdır. Ve bu sınırsızdır. Şu anki eğitim sisteminde üniversite ve KPSS'de başarılı olamadığında yetersiz birisin gibi bir algı oluşmakta oysa Hazreti Peygamberin (SAV) öğretisinde, herkes kendi gücü nispetinde insanlığa faydalı olabilir ve bu yetersizlik değildir. Şu anki sistem yükselmek için başkalarının üzerine çıkmamızı öğretir bize, oysa Hazreti Peygamberin (SAV) sisteminde toplum olma bilinci vardır ve toplumda herkes birbirinin destekçisidir.

Kardeşlerim! Rabbimiz ilme bir sınır çekmemiştir.

Peygamberimize hitaben: '**Rabbim ilmimi arttır, de.**' diye buyurarak bu yolculuğun sürekliliğine dikkat çekmiştir.

Peygamberimiz de (SAV): '**İlim beşikten mezara kadardır.**' buyurmuştur. İlim yolculuğunda daim olmalı ve ilmin bağınyı Kur'ân'dan koparmamalıyız. Yeni bir dünyanın kurulması ancak ilmin bağınyı Kur'ân ile kurulmasından sonra mümkün olacaktır. Bunun için de genç beyinlerimizin kesinlikle şu anki kısır dünyevi döngüden kurtulması gerekmektedir. Hamd Alemlerin Rabbi EL-ÂLİM olan Allah'adır.

Hifzurrahman YILMAZ
Meslek Dersleri Öğretmeni

Sosyal Medya Ve Değer Algısı

Sosyal medya, teknoloji ile yaşamımızda büyük bir yer edinen makale, haber, düşünce ve günlük yaşam olaylarının paylaşıldığı bir ağıdır.

Sosyal medya artık hepimizin hayatında az ya da çok bir yere sahip. Ancak giderek daha fazla insan sosyal medyanın değerini sorgulamaya başlamıştır. Bu sorgulama ile faydalarının yanında bir çok zararının olduğu da artık herkes tarafından bilinmektedir.

Sosyal medyanın insanı aptallaştıran, tembelleştiren, sosyal ilişkiler zarar veren, narsizmi tetikleyen, depresyona sebep olan, çalışma performansını düşüren yanları da olduğu bilimsel bir gerçektir.

Sosyal medya maalesef değer algısı üzerinde olumsuz, sınırlayıcı ve tek tip bir etki ortaya koymaktadır.

Küreselleşme ile birlikte teknolojinin, bilgi ağlarının özellikle sosyal medyanın değeri artmıştır.

Küreselleşme, her alanda mesafenin daha az önemli hale gelerek tüm alanlarda dünyanın daha çok bütünleşmesi, dünya üzerindeki toplumsal ilişkilerin yoğunlaşmasıdır. Dünyanın küçük bir köy haline gelerek tek tip insan, tek tip düşünce yaratma biçimidir. Yani ulus bilincinden uzak, kimlik ruhunu yok eden, değerleri hiçe sayan bir silahtır.

Sosyal medya, bağımlılık ve güncellik sağlamak adına mağazaların kampanya mantığı gibi trendler ortaya koymaya devam eden bir ağıdır.

2019 yılında sosyal medya kullanıcıları 10 yıl öncesi ve bu günkü olarak fotoğraflarını paylaşarak nostalji(!) yapmaya başladılar.

Facebook ve instagram hesaplarından 10 yearschallenge adıyla başlatılan bu çılgınlık Türkiye'de de çok fazla kişi tarafından uygulandı.

Bir yandan da aynı tarihlerde Danimarka Mutluluk Enstitüsü'nün 1.095 kişi üzerinde gerçekleştirdiği deneye göre sadece bir hafta facebook kullanmayı bırakan kişilerin hayattan daha fazla tatmin olduklarını, oranları ile açıklamıştır. Kaldı ki sosyal medya paylaşımlarının birçok sakıncalı tarafı da bulunmaktadır. 10 yearschallenge etiketiyle yapılan bütün paylaşımlar bir data altında toplanıyor ve bu bilgilerin ileride yüz tanıma algoritması yazmak için kullanılacağı iddia ediliyor.

Bu ve benzeri pek çok sakıncası olan sosyal medya beğenilme kaygısı taşıyan, mutluluğunu ispat etme zorunluluğu hisseden birçok insanın paylaşımları ile dolup taşarken bazı paylaşımlar ise insanlığımızı, değer anlayışımızı yeniden gözden geçirmemizi, sorgulamamızı söyleyen mesajlar içermektedir.

Sosyal medya ile çepeçevre sarmalandığımız aile, arkadaşlık, komşuluk, akrabalık ilişkilerini, hoşgörü, merhamet gibi değerleri kurban verdiğimiz sanal dünyada 10 yıl önce evlenen bir çiftin gelinlik ve damatlık içerisindeki mutluluk pozunu dikket çeken bir kare olarak hafızamda yer etti. Sevgi dolu iki çift göz. Yalnız yeni fotoğrafta gelinin bir tel saç bile yok. O artık amansız bir hastalıkla mücadele etmektedir.

Bu trende katkı olsun diye değil, insanlığa etki olsun diye yapılan az sayıda paylaşımlardan biri bu fotoğraf. Çok etkilendiğim bu karenin yiyecek ekmeği olmayan bir insanda abartılı sofraya paylaşımlarının nasıl bir etki yarattığını düşündüm, çocukları ile yaptıklarını sürekli paylaşanların hiç çocuğu olmayan bir insandaki etkisini ya da annesini kaybetmiş bir insanda abartılı anneler günü kutlama fotoğraflarının olumsuz etkilerini...

Ve düşündüm sonra biz ne zaman bu hale geldik diye. Kadir kıymet bilmez, halden anlamaz, değerlerden yoksun, empati kültürünü kaybetmiş, insanlığını yitirmiş diye...

Umarım hayatınız sosyal medyanın pençesinden uzak, değerler ile yüklü ve fotoğraftaki mesaj gibi her daim sizi seven, içinde merhamet duygusunu, vicdanı, Allah korkusunu taşıyan insanlar ile sürsün.

Azı karar çoğu zarar anlayışıyla hayatta ölçülü olmayı, ben değil biz bilinci taşımayı, kendi kültürü içinde yoğunlaşmayı değerlere sahip çıkan bir nesil olmayı hedeflemeniz dileğiyle.

Sevgiyle kalın.

Oksan EFE
Felsefe Öğretmeni

GÜZEL KELİMELER SÖYLEYİN

" Dünyada olabilecek her bir olay için misal âleminde sayısız ihtimal uyur. Siz ağzınızdan çıkardığınız sözlerle o ihtimalleri uyandırabilirsiniz. Güzel kelimeler söyleyin ki güzel ihtimaller uyanınsın. İnsanın kaderine müdahalesi buradadır."

Mevlana Celaleddin Rumi

Ne kadar çalışsam çalışayım, yapamıyorum. Ders çalışmaya başlayınca uykum geliyor. Klasik sınavda yapıyorum ama testi çözemiyorum. Bildiğim konuyu sınavda yapamıyorum. Ders çalışmayı sevmiyorum. Bizim dersler çok fazla çok ezber gerektiriyor. Çalışsam da çalışmasam da sonuç aynı. İstedğim yeri, istediğim bölümü kazanmam imkansız.

Her gün ortalama 3 kere sizden duyduğum cümleler bunlar ve daha niceleri... Oysa biraz olsun olumlu düşünmekle, olumluyu çağırmakla her şeyin değiştiğini görmeniz mümkün. Çünkü olmuyor diye odaklandığınız her şey olmayacak. Eğer olanlara odaklanırsak işte o zaman işler değişir, olmaz dediklerimiz olmaya başlar bir bir...

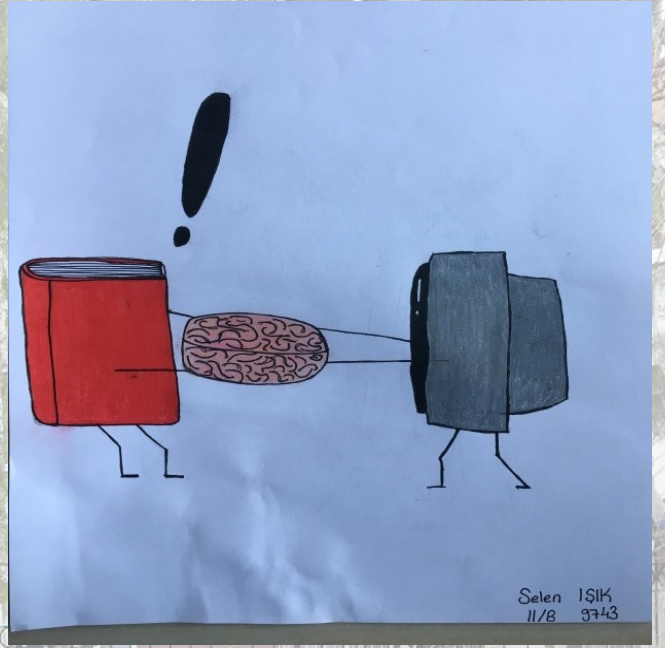
Bu yazıyı okuyorsanız, kendiniz için dilediklerinize, kurduğunuz hayallere ve istediklerinize daha yakından bakın. Nerede, nasıl durduğunuz önemlidir. Her anınız, her düşünceniz ve her duanız önemlidir. Ne söylediğiniz önemlidir.

ÇÜNKÜ SİZ ÖNEMLİSİNİZ.

Efe ATABEY
Okul Rehber Öğretmeni

Engeller Aşılmak İçindir, Takılmak İçin Değil!

Eğer yürüdüğünüz yolda güçlük ve engel yoksa bilin ki o yol sizi bir yere ulaştıramaz. Hayatta karşımıza birçok engel çıkar ve mücadele ederiz. Önemli olan engelleri güzel şekilde aşarak istediğimiz noktaya ulaşmaktır. Engelleri aşmak için elimizden geleni yaparak mücadele vermemiz gerekmektedir. Engeller aslında bizim azmimizi kararlılığımızı ve isteğimizi gösterir.

Hayatımızın her alanında engellerle karşılaşabiliriz, hedeflerimize ulaşmaya çalışınca sorunlar yaşarız, engellerin olur ama bu engeller aşılmayı bekleyen engellerdir. Bence engelleri yollarımızı tıkayan şeyler olarak görmemeliyiz. Onları bize uçmayı öğretecek fırsatlar olarak görmeliyiz. Azminiz engellerden geçmenizi sağlar takılıp kalmak aslında kendimize olan en büyük kötülüktür. Takıldığımızda tekrar kalkmamız gerekir. Hiçbir engel aşılamayacak değildir, yalnızca çözümler üreterek aşılabileceğini bilmeliyiz. Umutsuzluklara kapılmak engellerde takılıp kalmamıza neden olur. Takılıp kalmak hedeflerimize ulaşmamızı engeller, başarıyı yakalayamamıza en büyük engel olur.

Benim engellerimden birisi de yürüyememek ama ben bu engeli aşmak için bir adım attım, altı yıl önce yüzme sporuna başladım. İlk başlarda korkuyordum bazı insanlar bana yapamayacaksın, uğraşma boşuna gibi cümleler söyledi ama ben hiç birine kulak asmadım ve yoluma devam ettim. İlk önce kollukla başladım yüzmeye, sonrasında tek kolluğa indirdim ve bir baktım ki bağımsız bir şekilde yüzebiliyorum. Bir yıl sonra ilk yarışma gittim. Fazla antrenmanlı değildim ama ben bu işi başaracağım dedim ve yarışlara girdim. Girdiğim dört yarışta dört tane altın madalya kazandım. Bu başarılarımı beni daha çok hırslandırdı. sonra yarışlarım her yıl devam etti. Ben yüzme sporuna başladığımdan beri daha güçlü, daha azimli bir birey oldum. **Çünkü artık şu hayatta bir hedefim vardı: Dünya şampiyonu olmak ve bayrağımızı dalgalandırmak.**

Benim hayattaki felsefem: **Gideceğiniz yoldan eminseniz engeller dinlenme noktanız olmaktan öteye geçemez.** Ben de engellere takıldığım zamanlarda dinleniyor ve daha güçlü bir şekilde ayağa kalkıyorum. Benden size küçük bir tavsiye: **Engellere dinlenmek için takılın.**

Ferzan ÖZKAN
9/A

Naci YENGİN
Tarihçi - Yazar

FATİH SULTAN MEHMET'İN EĞİTİMİ VE SİNAN BEY MEDRESESİ

25 Ekim 1313 tarihinde itibaren Türk şehri olan Manisa önce Saruhanoğullularının merkezi olmuş 1410'dan sonra ise Osmanlı Devleti'nin eline geçerek ayrı bir öneme kavuşmuştur.

Osmanlı'nın Saruhan Sancağı toprakları olarak isimlendirdiği ve merkezine Manisa diye isimlendirdiği şehrimize ayrı bir önem verdiğini görüyoruz.

Osmanlı'nın Manisa'ya diğer şehirlerden daha fazla önem vermesinin birçok nedeni bulunmaktadır. Bunların başında şehrin Şehzadeleri barındıran bir şehir olması, Batı Anadolu'nun ucunda bölgenin güvenliğinin sağlanmasında etkili olması ve Konya Mevlevihanesi'nden sonra ikinci öneme sahip olan Mevlevihane'nin Manisa'da bulunması gibi pek çok neden sayılabilir.

Osmanlı'nın Manisa'yı Osmanlı tahtına çıkma ihtimali en yüksek şehzadeleri gönderdiği bilinmektedir. Bu amaçla Yıldırım Bayezit'in oğulları Ertuğrul ve Süleyman Çelebiler, Çelebi Mehmet'in oğlu II. Murat, II. Murat'ın oğlu Mehmet (Fatih Sultan Mehmet), Fatih Sultan Mehmet'in oğlu Şehzade Mustafa, II. Bayezit'in oğulları Abdullah, Korkut, Şehinşah, Mahmut ve Alemşah, Yavuz Sultan Selim (I. Selim) oğlu I. Süleyman (Kanuni Sultan Süleyman), Kanuni Sultan Süleyman'ın oğulları Mustafa, Mehmet ve II. Selim, II. Selim'in oğlu III. Murat ve III. Murat'ın oğlu III. Mehmet şehzadelik yapmışlardır. Böylece Osmanlı'yı yönetecek adaylardan on altı şehzadenin Manisa'da görev yaptığını anlıyoruz.

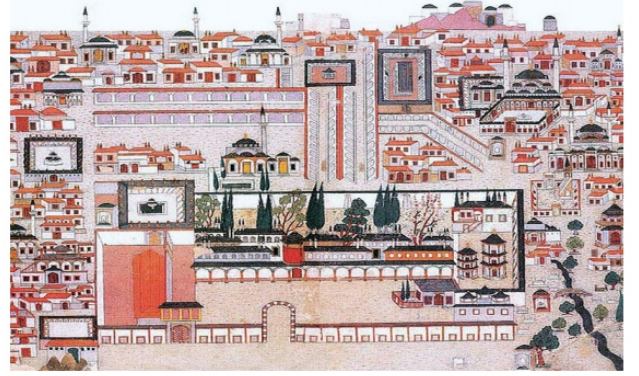
Şehzadelerin pek çoğu küçük yaşlarda Manisa'ya gelmiş ve eğitim, devlet tecrübesi, siyaset, ekonomi gibi pek çok bilgi, görgü ve deneyimlerini Manisa'da kazanmışlardır.

Şehzade II. Mehmet (Fatih Sultan Mehmet) Manisa'ya geldiğinde 12 yaşındadır. Şehzade II. Mehmet'in Manisa'ya ilk gelişinde yanında birçok devlet görevlisi ile birlikte lalaları Kasapzâde Mahmûd Bey ve İbrahim Bey bulunmaktadır. II. Mehmet Manisa'da kaldığı 6 yıl içerisinde çok değişik ilimler öğrenmiş farklı hocalardan dersler almıştır. İki defa şehzade olarak geldiği Manisa'da Şehzade Mehmet, ilk gelişinde bir yıl, ikincisinde ise beş yıl kalarak, hocası Molla Gürâni vasıtasıyla eğitimini ve karakterini tamamladığı altı yılını Manisa'da geçirmiştir. Bu yıllarda Molla Gürâni 33-34, Şehzade Mehmet ise 12 yaşındadır.

Şehzade Mehmet, Molla Gürâni gibi hocaları ile Manisa'da beş yıl daha eğitimine devam edecektir. Saruhan Sancağında Şehzade Mehmet'e matematik, hendese (geometri), hadis, tefsir, fıkıh, kelâm ve tarih

ilimlerinde iyi bir şekilde yetiştirilir. İdare edeceği memleketleri daha iyi tanımak ve yönetmek için Arapça, Farsça, Latince, Yunanca ve Sırpça gibi diller öğretilmiştir.

Fatih Sultan Mehmet'in şehzadeligi döneminde, Manisa Sarayı'nda Grek ve Latin kültürüyle tanıştığını biliyoruz. İlmi gelişimini tamamlamak ve dil eğitimini güçlendirmek amacıyla Molla Hüsrev ve Molla Fenari, Molla Yegân, Molla Ayas, Hoca Sinan... Annocal Griaco gibi hocalarından dersler aldığı bilinmektedir.

Nakkaş Hasan tarafından yapılan Şemâinâme-i Ali Osman'da yer alan Saray-ı Amire (XVI. Yüzyıl)

Eğitimin büyük bölümünü Saray-ı Amire'de alırken bir bölümünü de Karaköy'de bulunan Sinan Bey Medresesi'nde aldığını biliyoruz. Sinan Bey hakkında detaylı bilgiye ulaşmak mümkün olmasa da Fatih Sultan Mehmet dönemi müderrislerinden birisi olduğu şehzadeligi ve padişahlığı dönemlerinde Fatih Sultan Mehmet'in maiyetinde bulunduğunu anıyoruz.1478'de ölen Sinan Bey'in Ditrek Sinan Bey olarak da bilinen zat olduğu ve kendi adıyla medrese yaptırdığı bilinmektedir. Sinan Bey Medresesi'nin bir başka özelliği de Manisa'da ilk Osmanlı medresesi olmasıdır. Revaklı avlusu, dışa taşan eyvanı ve plan şeması bakımından II. Murat tarafından Bursa'da yaptırılan Medrese'ye(1424) benzer.

Fatih Sultan Mehmet döneminde yapıldığı ortak görüş olarak kabul edilen Sinan Bey Medresesi'nde Şehzade Mehmet(II) eğitim gördüğü söylenegelmiştir. Ancak bu konuda kesin bilgi mevcut değildir. Sinan Bey Medresenin yanında halen boş olan arazide sübyan mektebinin de bulunduğu ancak bu okul günümüze kadar ulaşmamıştır.

Kapıdan içeriye adımınızı attığınızda derin bir sessizlik karşılar. Sükûtun dinginliği ilahi nağmenin çığılığı yükselir mermerlerden.

Sessizliğin sesine doğru ağır adımlarla ilerlerken karşınıza çıkan sevecen yüzlü çocuklar sanırsınız Fatih'in eğitim gördüğü yıllardan kalmış!

Sinan Bey Medresesi'nde ilerlerken genç şehzadenin ele avuca sığmaz halini, hırçın yapısını törpülemek için çabalayan Molla Gürani'nin taşıdığı hisler kaplıyor bir an içimi.

Not: Sinan Bey Medresesi Tunca Mahallesi Temiz Sokak'ta Karaköy Hamamı yakınlarındadır. Ya da Karaköy'de Kırmızı Köprü'den yukarıya doğru Çaybaşı Deresi'nin yakınında bulunmaktadır.

RUHANİYETLİ ŞEHİR

Çok heyecanlı ve bir o kadar da meraklıydım. Çünkü daha önce hiç görmediğim ve hayatım boyunca gezip görmek ve doyasıya incelemek istediğim Osmanlı başkentlerinden biri olan Bursa'ya gitmek. Tanpınar, Bursa için "Ruhaniyetli bir şehirdir." Evliya Çelebi: "Bursa, sudan ibarettir. Memleketi güzel, halkı sevimli, tarlaları çok, nimetleri fazla, suyu ve havası hoş, mamur ve büyük bir şehirdir." der. 6 Nisan 1326 tarihinde Bursa Osmanlılara teslim edilir. Orhan Bey, burayı aldıktan kısa bir süre sonra Bursa, Müslüman Türk şehri olma hüviyetini kazanıp yeni bir çehreye bürünmüştür. Bu bilgiler ışığında Bursa'yı gezmek istiyordum. Öğretmenlerimizle birlikte sabah namazında Bursa Ulu Cami'deydik. Cami'ye ayak basar basmaz artık başka bir boyuttaydık. Adeta ecdadımızla bir aradaydık. Ulu Cami'nin kutsallığı, yapıldığı devirde din adamlarının ve evliyalarının gösterdiği ilgiden gelir. Yapılmasını teklif eden Emir Sultan, ilk namazı kıldırın Somuncu Baba, ilk cemaati Emir Sultan, Molla Fenârî, Yıldırım; ilk imamı severek okuyup dinlediğimiz Mevlit'in yazarı Süleyman Çelebi'dir. Caminin taştan ibaret olmadığını bir inancın somutlaşmış halini görür gibiydik. Yahya Kemal'in Süleymaniye Camisi için yazdığı şiiri aklıma geldi:

Ulu mabet! Seni ancak bu sabah anlıyorum;
Ben de bir vârisin olmakla bugün mağrûrum;
Bir zaman hendeseden âbide zannettimdi;
Kubben altında bu cumhûra bakarken şimdi,
Senelerden beri rüyâda görüp özlediğim
Cedlerin mağfiret iklimine girmiş gibiyim.

Tanpınar, Bursa için çift zamanlı şehirdir, der. Biz, o yaşadığımız zamanın ne içindeki ne de büsbütün dışındaki zamanın peşindeydik. Gelecekte gelmiş insanlar gibiydik. Orhan Gazi, Murat Hüdavendigâr, Yıldırım Bayezid; Süleyman Çelebi, Emir Sultan; Karagöz, Hacivat sanki şehrin bir köşesinden çıkıverecek gibiydiler.

Her köşesini gezmek, görmek istiyordum Bursa'nın. Yeşil Türbe'nin harika manzarası vardı. İçimi maneviyatla doldurdu. Eşsiz mimarisi ve turkuaz çinileriyle beni adeta kendimden geçirdi. Yeşil Türbe'yi Çelebi Mehmet Yaptırmış. Yeşil Cami ve Yeşil Türbe'den biraz yukarı çıkınca Emir Sultan Türbesi ve Camisi'ne ulaştık. Bursa'nın manevi mimaridir Emir Sultan. Hepsine tek tek dua ettik. İçimi bir huzur kaplamıştı. Geldiğime değmişti. Osman Gazi'nin Bursa'nın fethini atların nal sesinden hissettiği gibi ben de kalbimin atışından Bursa'nın beni fethettiğini anlamıştım.

Öğretmenlerime, okuluma, Müdüre Hanım'a bu geziyi düzenledikleri için çok teşekkür ediyorum. Yeni şehirleri keşfetmek dileğiyle.

BURSA'DA ZAMAN

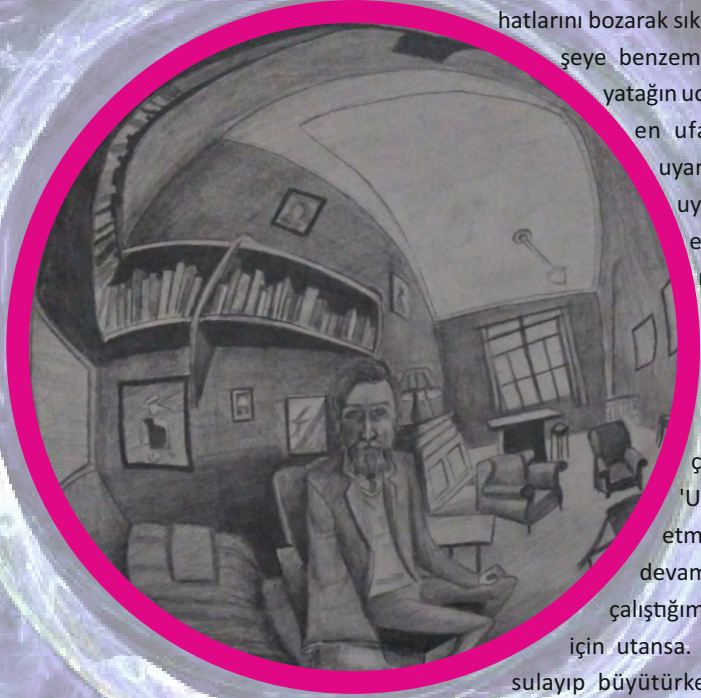
Su sesi ve kanat şıkırtısından
Billur bir avize Bursa'da zaman.
Yeşil türbesini gezdik dün akşam,
Duyduk bir musiki gibi zamandan
Çinilere sinmiş Kur'an sesini.
Fetih günlerinin saf neşesini
Aydınlanmış buldum tebessümünle.
İsterdim bu eski yerde seninle
Baş başa uyumak son uykumuzu,
Bu hayal içinde... Ve ufkumuzu
Çepeçevre kaplasın bu ziya, bu renk,
Havayı dolduran uhrevi ahenk. (Ahmet Hamdi Tanpınar)

Cennet ABAKAY
12/A

Gözlerini nefes alamayan kalbinin çarpınmalarıyla açtı. Birden. Yirmi santim kadar ileride olan, açık mavi, pürüzsüz duvar oldu ilk gördüğü. Bulanıktı. Yakınlığını uzaklığını ölçemeyecek kadar şaşı görüyordu. Yayıları belirginleşmiş yatağında sol tarafına dönüktü. Yastığın tüm

hatlarını bozarak sıkıca kucaklamıştı uykusunda. Pikesi de sarıla büküle hiçbir şeye benzemeyen bir hal almış, yarısı bacaklarının üstünde yarısı yatağın ucuna uzanmış biçimde duruyordu. Odada, kenarda köşede en ufak oksijen parçacıkları bile kalmamıştı sanki. Yeni uyanmışlığın mahmurluğu vardı bunalmış teninde. Yatakta, uyanmamış gibi öyle hareketsizce uzanmaya devam ediyordu. Bakışlarını çok hareket ettirmiyor çok belirgin nefes almıyordu. Göğüs kafesini havalandırmadan tüm bedenine yetecek kadar derin bir kaç nefes aldı. Sanki tek başına kaldığı bu odada birine uyandığını hissettirmemeye çalışıyordu. Gözlerini sıkıca kapattı. Küçük, çok küçük bir kımıldamayla uyuşmuş olan sol kolunu başının altından çekti. Bu pozisyonu uyurken çok aramış mıydı acaba? 'Uyumalıyım. Biraz daha. Biraz daha unutmaya devam etmeliyim. Yarım saat, bir gün hayır hayır günlerce unutmaya devam etsem. Unutmaya devam ede ede, neyi unutmaya çalıştığımı bile unutsam. Unutkanlık böyle bir unutmaya görmediği için utansa. Dudaklarım kıvrıla kıvrıla gülseler ben nisyan kökünü sulayıp büyütürken. Beyaz çimlerin üstünde yeşile kaçan düşünceler filizlendirsem gözbebeklerimde. Sonra yeşile kaçan siyah gözlerimle maviye baksam.

Maviyi içime akıtsam. Yeşil ve mavi birbirine katışsa. Diğer renkler de onlara katılsa. Kimi dans etse kimi kahkaha atsa. Pencereyi açmam lazım. Oda çok havasız. Odalarım çok havasız. Hiç birinde hava kalmamış. Doğrulup pencereyi açtığımı fark ederse. Omuzlarıma çöксе. Köprücük kemiklerimin çukurlarına doluşursa. Boğarsa yine beni? Uyandığımı fark etmemeli. Yaşadığımı fark etmemeli. Bir süre gizli gizli nefes almaya devam etti güneşin aydınlattığı geniş odasında. Son nefesini aldığı havadaki tatsız bayatlığı hissedince bu anlamsız kandırmacayı sona erdirmek için doğrudu. Dizlerinin üstünde pencereye uzandı. Kolu sağa çevirdi ve ufak bir güçle, göğe açılan şeffaf kapıyı itti. Tam o anda odanın basık havasını dışarıdan gelen hafif rüzgar ferahlattı, yumuşattı. Tatlı bir serinlik vardı bu rüzgarda. Bunalmışlığı silip süprecek kadar serin üşütmeyecek kadar ılık. Yaz mevsimine uygun ama yakmayacak kadar orta halli. Tenini gıcıklayarak odaya hücum ediyorlardı rüzgar kaflesinin yolcuları. Göğe deşip bir demet mavi getiren yolcular. Bulutlardan selam getiren yolcular. Çiçeklerden renk getiren esinti yolcuları. Uyanmış olmasına rağmen hala her şey yolundaydı. Şimdi yatağına sinip kandırmacasına devam edebilirdi. Zihninin küreklerini uçuruma doğru çekmeye başlamadan, yerin en dibine ruhunun tüm anahtarlarını salmalıydı. Kendisini sırt üstü serinlemiş yatağına bıraktı. Ama uyku mahmurluğu yataktan kalkıp gitti gideli artık iş işten geçmişti. Sırtında yatağın varlığını hissedemedi. Başına yastık denk gelemedi. Pikesini bulamadı. Yaylar beline batamadı. Solunda duvarı sağında ufak dolabı göremedi. Görüntü gidip geliyordu. Gözlerinin önündeki gerçeklik afişleri yırtıldı. Sahnenin arkası olduğu gibi yere döküldü. Düştüğünce düştü, gittikçe gitti, koptukça koptu... Sonsuzca düşüyordu. Kapıları ebediyete açılmış çukurda akrep ve yelkovanı yatak yaylarının arasında bırakarak kayboluyordu. Tutunamıyordu hiç bir koridora. Çığılığı kendi içine kaçarak ringten geri çekiliyordu. Zaman ve mekan, çukurun girinti ve çıkıntılarını takılarak geride kalmıştı çoktan. Somut olan her şey çukurun başında erimişti. Bu girdap, onun varlığını en derininde, artan bir hızla döndürerek parçalıyordu. Sesini kırıyordu. Çığılıklarını zifiri duvarlarına çarpıtra çarpıtra yok ediyordu. Benliğini ezerek unufak ediyordu. Yetişilmesi imkansız bir süratle onu en dibe çekiyordu. Uyandığını fark etmişti işte. O nasıl çukuru ve içindekileri aldatmaya çalıştıysa onlar da şuan sessizce sindirilerek eriyen adamı kandırmışlardı. Az önceki huzur ve umarsızlık, bu kadar sürate dayanamayıp çoktan yırtılmışlardı bile. Zihninin zarları çatlak çatlak oldu. Artık bu zulme ne kadar daha dayanabilirdi, bilmiyordu. Girdaba girdikçe kayboluyor, kayboldukça şişen beyni pert oluyordu. Düşmeye devam ediyordu. Tüm varlığıyla gerçek olup beni en izbe kuytulara fırlatan anaför nasıl soyut olabiliyordu? Tırnakları kıran, kanatan, göz yaşları karartan, çığılıkları bastıran, teni burkan, beynimi patlatan burgaç nasıl görünmez olabiliyordu? Etten kemikten vücudu ve içinde barındırdıklarını kendi potasında yok eden bir hortum, zihni tuzla buz ederken ben buna nasıl karşı koyamıyordum? Yaşamın en lezzetli kısımlarını kiskacına kıstırmış sinsiye sırıtırken ne kadar da aciz kalıveriyordu insan. Bu derinlik en kalın yer tabakalarının içinde bir mahzen. Bu zifiri rengin içine inşa edilmiş bambaşka bir boyuttu. Tuğlaları saf elemden, çimentolarıysa çok ayar baş ağrısından. Asla malzmeden çalınmamış işçiliği on numara bir mahzendi burası. Penceresi yoktu yalnız. Olsa da gözü dolduran bir göğü yok ki. Gök olmadıktan sonra pencere de olmuyor tabi. Bu dehlizlerin hepsini dinamitle patlatmalı. Herkes sürekli içine sürüklenecek düşüyor. Hatta bazıları hiç çıkmıyor, sürekli çukurun içinde yaşıyor. Gözleri paslanana, hayalleri yosunlaşana dek düşmeye devam ediyor. Girinti çıkıntılarında çöküp orada yatıyor kalkıyor. Ya anaför patlayarak huzur sıçrayacak her iğneli yastığa. Ya da kara deliğin somutluğa açılan kapısı tamamıyla boyut kazanacak. Birinci şık üzerinde uzun süre kafa yordu. Çözümü ulaştıramadı. İnsanın mevcudiyeti ve bu keskin burgaç, ayrılamazdı. Ama ikincisi daha kolay ve kesindi. Girinti ve çıkıntılarında tüneyerek, her an orada yaşamak. Karanlığına çöreklenmek. Zifiriye belenmek. incisi daha kolay ve kesindi. Girinti ve çıkıntılarında tüneyerek, her an orada yaşamak. Karanlığına çöreklenmek. Zifiriye belenmek.

SU...

“Seccaden kumlardı...

Devirlerden, diyarlardan
Gelip göklerde buluşan
Ezanların vardı.

Kapına gelenler ya MUHAMMED,

- Uzaktan, yakından -

Mümin döndüler kapından!”

Ya Resulullah, senin doğumunu, insanlığa rahmet olarak gönderilişini anlamak, anlatmak için toplandık buraya.

Bu kez seyirci değildim. Ben anlatacaktım Peygamberimizi. Mutluydum, heyecanlıydım, tedirgindim, gururluydum. Çok iyi hazırlanmıştık. İl programıydı. Seçkin misafirlerimiz vardı. Öğretmenlerimiz bizi motive ediyordu. Provalar da yapmıştık. Yine de birçok duyguyu aynı anda yaşıyordum. İçerisi çok kalabalıktı. Öğrenciler, öğretmenler, veliler, vatandaşlar... Fon müzikleri çalmaya başladı. Müdüre Hanım, günün anlam ve önemini belirten konuşmasını yaptı. Kur'an'a ve sünnete uygun yaşamamız konusunda bizleri uyardı. Sağ olsun, var olsun. Güzel ve etkili bir konuşma oldu. Biz yerimizde duramıyorduk. Nihayet sıra bize geldi. Sahne bizimdi. Meslek Dersleri Öğretmenimiz Musa Şengül yönetiminde üzerimize düşen vazifeyi en iyi şekilde yapmaya başlamıştık. Kalbim küt küt atıyordu. Duracak zannettim. Seyircilere bakıyordum, ancak hiçbirini göremiyordum. Sahnede hareket etmem gerekiyordu. Ellerimi, mimiklerimi kullanmam söylenmişti. Mikrofonu yakın durmalıydım. Yoksa sesim yeterince duyulmazmış. Bir an mikrofon gözümün önünden kayboldu zannettim. Bildiğim bütün duaları okumuştum. Birkaç dakika sonra heyecanımı kontrol etmeye başlamıştım. Seyircileri görebiliyordum, sesleri duyabiliyordum. Peygamberimizin güzel ahlakını, aile hayatını, torunlarına sevgisini, insanlara şefkatle yaklaşımını deryadan katre misali anlatmıştık. Benim çıkardığım ders şuydu:

Yâ Habîballah yâ Hayre'l beşer müştakunam

Eyle kim leb-teşneler yanup diler hemvâra su

(Ey Allah'ın sevgilisi! Ey insanların en hayırlısı! Susamışların (susuzluktan dudağı kurumuşların) yanıp dâimâ su diledikleri gibi ben de seni özlüyorum.)

Zeynep GÖKÇEL
11/A

EĞİTİM, MİLLET ÖDEVIDİR!

23 Ekim 2018 Salı. Başkent Öğretmenevindeyim. Sabahın erken saatleri, pencereden dışarı baktım. Büyük bir araç yanaştı. İçinden bakımlı, şık giyimli insanlar indi. Tekrar tarifsiz bir heyecan hissettim. Bugün önemli ve özel bir gündü. "2023 Eğitim Vizyonu Tanıtım Toplantısı" için buradaydım. Milli Eğitim Bakanlığı için, toplumumuz için, aileler için, eğitimin bütün paydaşları için değerli bir gün. Güzel bir organizasyonla, tatlı bir telaşla ülkemizin her bir tarafından gelen pek çok eğitimciyle Beştepe'de toplantının başlamasını heyecanla bekliyorduk. Sayın Cumhurbaşkanımız teşrif ettiler, yerlerini aldılar ve toplantı başladı. Sayın Bakanımız heyecanlı olduğunu, yükünün ve sorumluluğunun büyük olduğunu dile getirdi. Zor bir süreçte olduklarını belirtti. Bakanımız sunumunu büyük bir titizlikle gerçekleştirdi. Ben hem Bakanımızı dinliyorum hem de notlar alıyordum. Aldığım notları şu şekilde özetlemeye çalışacağım: Eğitim bir millet ödevidir, ülke ödevidir.

İlk kez felsefesiyle, teorisıyla, yöntemiyle kapsamlı bir dönüşüm olmalı.

Çok yol aldık ama çok daha fazla yolumuz var.

Yeni yüzyılın yeni becerileri şekerin suya sızması gibi eğitime sızması gerekiyor.

Bizden ama bizden farklı çocuklar yetiştirmeliyiz.

Toplumda aile, eğitimde okul ön plana çıkmalı.

Veriye dayalı yönetim kapsamı içinde öğrenmenin geliştirilmesi için öğrenme analitiği platformu oluşturulmalı.

Erken çocukluk için geç kalmayacağız.

Türk eğitim sistemi nerede kırılıyor dersiniz cevap ortaöğretim, derim. Sistemin omurgası ortaöğretimdir.

Mesleki eğitimde bir hamle zamanı gelmiştir.

Hayat boyu öğrenmeyi gerçekten hayat boyu öğrenme haline getirmeliyiz.

Sonuç olarak bütün bunlar için, inanırım, Türkiye'de her şey hazır. Uzun yıllardır altyapısı oluşmuş. Sadece takip edilebilir, sürdürülebilir bir model gerekiyor. Ve bunu sizlerle birlikte gerçekleştireceğiz. Nitelikli ve kapsayıcı eğitim, mutlu çocuklar, güçlü Türkiye demektir.

Aklımda kalan bu cümlelerle kalbim umutla doldu.

Hatice EREL
Meslek Dersleri Öğretmeni

EDEBİYAT SOKAĞI

Yakup GÜR SOY
TDE Öğretmeni

Manisa Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi Kültür Edebiyat Kulübü olarak bu yıl bir edebiyat sokağı etkinliği yaptık. Bu çalışmanın temel amacı edebiyat dersi hakkındaki önyargılarını, bakış açılarını, değiştirmek, edebiyatı sevdirmek, Türk Edebiyatının kilometre taşlarını tanıtmak, Ahmet Yesevi'yi Yunus Emre'yi Mevlana'yı Mehmet Akif'i, Necip Fazıl'ı, Cahit Sıtkı'yı Sezai Karakoç'u Yahya Kemal'i okul koridorlarında dolaştırıp öğrencilerle tanıştırmak istedik.

Duvarlara yapıştırdığımız ve tavandan sarkıttığımız şiirler öğrenciler tarafından ilgi ile okundu.

Etkinlik bu yönüyle amacına ulaştı. Bazı öğrencilerimiz bu sayede kitap okumaya şiir yazma çalışmalarına başladı. Farkındalık oluştu. Peki farkındalık nedir?

Farkındalık, geçmişte edindiğimiz deneyimlerimiz, düşünce ve inançlarımızın, şu anda etrafımızdaki olanlara ve günlük olaylara, yaşantımızı bulanıklaştırmadan bakabilme yeteneğidir. Başka bir deyişle kendini bilmektir. Yunus'un:

İlim ilim bilmektir

İlim kendin bilmektir

Sen kendini bilmezsin

Ya nice okumaktır

Dizelerinde aslında anlatılan farkındalıktır.

Bunu en iyi bilenler şairlerdir. Toplumun ve bireyin problemlerini en önce onlar fark ederler ve en iyi şekilde dile getirip başka insanların da fark etmesini sağlarlar. Onlar dünyaya başka bir pencereden bakabilir. O nedenle şairlerin ve şiirlerin kıymeti bilinmelidir.

Dev binalardan devasa heykellerden kulelerden şiirler daha büyüktür ve daha uzun ömürlüdür. Gerçekten de daha yararlıdır. Hele günümüz insanlığının şuura yani şiire daha çok ihtiyacı vardır.

YEDİ OKUR'UZ BİZ

Edebiyat dersindeyiz. Öğretmenimiz “Yedi Okurlar” adlı projeden bahsediyordu. Bizler de kulak kesilip öğretmenimizi dinlerken yedi arkadaşımızın yedi farklı kitabı belirli bir sürede değiştirip okuyacağından bahsediyor. Arkadaşlarımız, gönüllü olarak etkinliğe katıldı. Okuma saatinde öğretmenimizin seçtiği kitapları okumaya başladık. Sınıftan çit çıkmıyor. Herkes kitaplarına sarılmış, merakla okuyor. Başımı kaldırıp sınıfı gözlemlediğim zaman arkadaşlarımdan kaybolduğumu görüyorum. Neredeler mi? Tabi ki kitap sayfalarının arasında. Zil çalınca kaybolan arkadaşlarımızı buluyoruz. Kitaplarımızı okuyup aramızda ayda bir değiştiriyoruz. Okuduğumuz kitapların etkisinde kalıyor, biraz mahzun bir halde biraz da bahtiyar bir durumda değişiyoruz kitaplarımızı. Neden böyle oluyoruz? Okuyup sonunu büyük bir hevesle bekliyor ama bir yandan da bitti diye üzülüyoruz. Okudukça yeniliyoruz kendimizi. “ Her dem yeniden doğarız, bizden kim usanası?” diyoruz adeta. Okudukça konuşmamız akıcılaşıyor; olaylara, durumlara, kişilere, düşüncelere daha farklı bakabiliyoruz. Okuduğum bir kitaptan bahsedeyim kısaca: Mutlu Prens. Bu kitabın içindeki “Candan Dost” hikâyesinden. Arkadaşı kendisi için binlerce kez fedakârlık yaparken kendisi, arkadaşı için hiçbir iyilikte bulunmuyor. Sadece kendisini düşünüyor. Kendi penceresinden bakıyor. Empati kurmuyor. Arkadaşlarımı bu hikâyeden kazandıklarımla tekrar gözden geçirme fırsatı buldum. Bana arkadaşlık konusunda rehberlik etmişti. Artık benim de bir candan dostum vardı: Kitaplar...

Okuyan 7'ler Kitap Okuma Etkinliği

7
Kişi
Ayda
Kitap

- Takımını kur da gel!
- Okudukça okuyoruz.
- Elden ele finale!
- Okumak için neden çok, bahane yok!
- Söz varlığımızı artırmak için okuyoruz.
- Değiştiren, dönüştüren ve geliştiren takımlar...
- Birlikte takım olduk, kitaplara yakın olduk

Rukiye ULUĞTEKİN
11/B

SPORDAKİ BAŞARILARIMIZ

Tenis takımımız üç yıldır il şampiyonudur. Beden Eğitimi Öğretmeni Adnan AKGÜN'e emeklerinden dolayı yürekten teşekkür ediyor, takımımıza başarılarının devamını diliyoruz. Öğrencilerimize madalyalar, kupalar çok yakışıyor.

Dilara KILIÇKAYA isimli öğrencimiz, okullar arası atletizm yarışmasında gülle atma branşında il ikincisi olmuştur. Dilara, mutluluğun resmini çizmiş bize.

Ferzan ÖZKAN Türkiye engelliler yüzme branşında kurbağalama stilinde Türkiye 3'üncüsü olmuştur. Hedeflerinin daha büyük olduğunu biliyoruz. Hep yanında olacağız.

KÜLTÜREL YARIŞMALARDAKİ BAŞARILARIMIZ

OKUMAKTAN BİLİRİM

Bin bir zaman ziyan ettim
Boş uyudum, boş uyandım.
Avuttum, kandırdım kendimi.
Gündüzleri kaçtım, geceleri savaştım.
Ben yenince beni, gözlerimi kapattım.
İnsanı, inancı, yaşamayı bildim.
Ab-ı Hayat'ı yalnız okumaktan içtim.
Belirginleşir her hecede benliğim,
Gözüme bakar, göğsümden görürüm.
Coğrafyayı soyutlar, silikleştiririm dünyayı.
Kapının önüne atarım bedenimi, zihnime girerim.
Ab-ı Hayat'ı yalnız okumaktan bilirim.
Solukla yetinmektir besbelli acizlik,
Benliğime borcumdur: düşünmek.
Sağ kalabilmek için insanlar arasında
Ab-ı Hayat'ı yalnız okumaktan bilirim.
Okumak, bazen fayda vermez,
Yürek, fazla harften gücenmez;
Lakin coğrafya, bir dümenini bulamaz,
Ansızın, bir sokak ortasında, sülüklerin arasında,
Sarsılarak, yırtınırcasına...
Okumak bedene bazen fayda vermez,
Kelimeler, göğsüne saplanır, boğazında birleşir,
Gözlerinden taşar.
Geri isterim cahilliğimi, hafifliğimi.
Okumak inceltir beni,
Her yeni terimde, büsbütün yontarım kendimi.
Ve amalar ile karşı karşıyayım,
Dillerinde, jiletlerden habersiz, amalar...
Kaynatırlar beni, Kanarım, vazgeçerim.
Ab-ı Hayat'ı yalnız okumaktan bilirim.

Nisanur DOĞRU
10/C

OKUMAK

Konuşmak kadar eski olmamakla beraber okumak kavramının eskiliğini tartışmak abesle iştigal etmek olacak kanaatindeyim. Evet, konuşmak daha doğduğumuz andan itibaren sesler çıkarmakla alıştırmaya başladığımız bir eylem olmasına karşın okumanın düşünceleri okumak ve öngörü sahibi olmak bahisleriyle birlikte düşünüldüğünde onun kadar eskilere gittiğine şahitlik ederiz.

Okumak, harfleri seslendirmek olarak ele alındığında çok anlam ifade etmemektedir. Sadece lafzi söyleyiş idraksiz bir dillendirme olarak adlandırılabilir. Oysa okumak, fikri manada bir çatışma aynı zamanda bir münakaşa ortamında kalmaktır. Böyle durumda hem kendinizin zarar görmesini engelleyecek hem de kendi düşüncelerinizi müdafaa ihtiyacı hissedeceksiniz ve bu durumda idrakiniz, irfanınız, anlamanız, kavramanız ve diğer bütün silahlarınızla savaşa katılıp okumak coşumu ile kendinizden geçeceksiniz.

Okumak, 'ikra' emrinden sonra gördüğün her nesneden anlam çıkarmak, manasına nüfuz etmek, ön görüde bulunmak, akıl yürütmek, ibret almak, kuşatmalarıyla karşımıza çıkınca biz okumayı harflerin sadalandırılmasından alıp anlamlarının devşirilmesine evirdik. Böylece okuma, kuru ve yavan söz dillendirmesinden uzaklaşarak düşünmeye ve düşündürmeye sevk eden eylem olarak hafızamızda yerini aldı.

Okumak ağlamaktır satırlarla, okumak sahifelerle gülmektir, okuma yenilenmektir, sık sık bakım yapmaktır, göze hoş gelmektir. Okumak, başkalarına çare olmaktır, bahtiyarlıktır. Bilgiye ulaşmaktır, yeni bilgiler üretmektir. Anlatıları anlatmaktır kendine, oynamaktır, örneklemektir. Aydınlığa koşmaktır, aynı zamanda karanlıktan kaçmaktır. Okumak sorumluluğu alma çaba ve gayretlerinin toplamı olduğu gibi aynı zamanda gafletten, bilgisizlikten uzaklaşma emeklerinin yekûnudur.

Okumak aşktır, bıkmayan, usanılmayan, gittikçe yakan hararete kapılanmaktır. Okuduğunun önemi gittikçe kaybolurken okumanın zevki zirve olarak ulaşılmazların en ön safında yerini alır, okursunuz ha okursunuz, okunacak şey bulduğunuz sürece ve bu sevdanın esiri olursunuz, size her türlü cefasını çektirir of bile dedirtmeden okumak...

Okumak yalın ayak başıkabak olmamaktır. Durumlar karşısında, nesnelere karşısında takınılması gereken tavır, gösterilmesi gereken vaziyeti, nezaret edilmesi gereken hususları belirginleştirmektir. Tahmin etmektir, çıkarımlarda bulunmaktır.

Eğer yaratılmış her şeyin ayet olduğunun idrakine varırsak o vakit yaptığımız fiillerin, olumlu- olumsuz davranışların da birer göz atmak, göz gezdirmek, hızlı okumak, seçerek okuma, sindirerek okumak, muhakeme etme, hüküm elde etme, tedbir alma, kısacası bir tür okuma olduğunun farkına varırız.

Okumak gerek her vakit, her dem,

Dem almak gerek her nesneden,

Nesnelerin varmak gerek künhüne,

Künhüne varmak önce kendinin,

Kendini tanıyan bilir kıymetin insanın

Ayrıştırmayan, fakat ayrıntıları kaçırmayan okumalar dileği ile aydınlık okumalar...

Muammer AZMAK
TDE Öğretmeni

PAMUK ŞEKERİ

Küçük bir çocuk besledim hep içimde. Hiç büyümek istemeyen elinde pamuk şekeriyle parkta oynayan diğer eli ile de uçurtmasını uçuran. O kadar mutlu ki hayat sadece ona güzel hiçbir deritten haberi olmayan salıncağa binmek ister ve biner sallanır, sallanır sonra da yere düşer ve çok ağlar. Çünkü bu onun hayatındaki ilk düşüşüdür. Arkasına bakar, onu sallayana ama yoktur. Çünkü onu sallayan kişi gitmiştir. O an anladı işte kanayan dizinden ve acıyan kalbinden ne kadar yalnız olduğunu etrafına bakar. Sağa, sola ama yoktur. Çünkü o istenilmeyecek kadar çocuktur. Sonra gökyüzüne bakar elinden kayıp giden uçurtmasına. Bir uçurtması için ağlar. Belki yıllar geçer ama çocuk unutmaz. İlk düşüşü, ilk ayakta kalmaya başladığı anı ama bir şey vardır, bunlar onu güçlendirmişti belki bir daha pamuk şekeri yememişti ya da uçurtma uçurmamıştı ama yine de ölmedi. Yaşamaya devam etti, yanında kimse olmadığını bile bile yıkılmadı. Her yaşadığını not aldı her yaşatılan için hesap soracaktı çünkü belki

mutluydu ama eksikti. Her zaman bir yanı eksik yaşayacak onu bırakanı, onun düşmesine bile izin vereni asla ama asla affetmeyecekti. O ağlarken içindeki çocuğun ölmesine izin vereni, uçurtmasının ucuna bağladığı umutların uçmasına izin vereni asla affetmeyecek. Geçmişte de, şimdi de, gelecekte de
BİR KEZ KIRILIR İNSAN SONRA, GÖKYÜZÜNE KÜSER!

Nazlı ALPTEKİN
11/F

BIRAK OLSUN

Susuz toprak gibi çatlayan kalbime
Bir yudum su ver
Çağlayan olsun

Umutsuzluk çıkmazında
Yalnızlık dolu yüreğimle
Baş başa bırak kalbimi
Mutluluk olsun

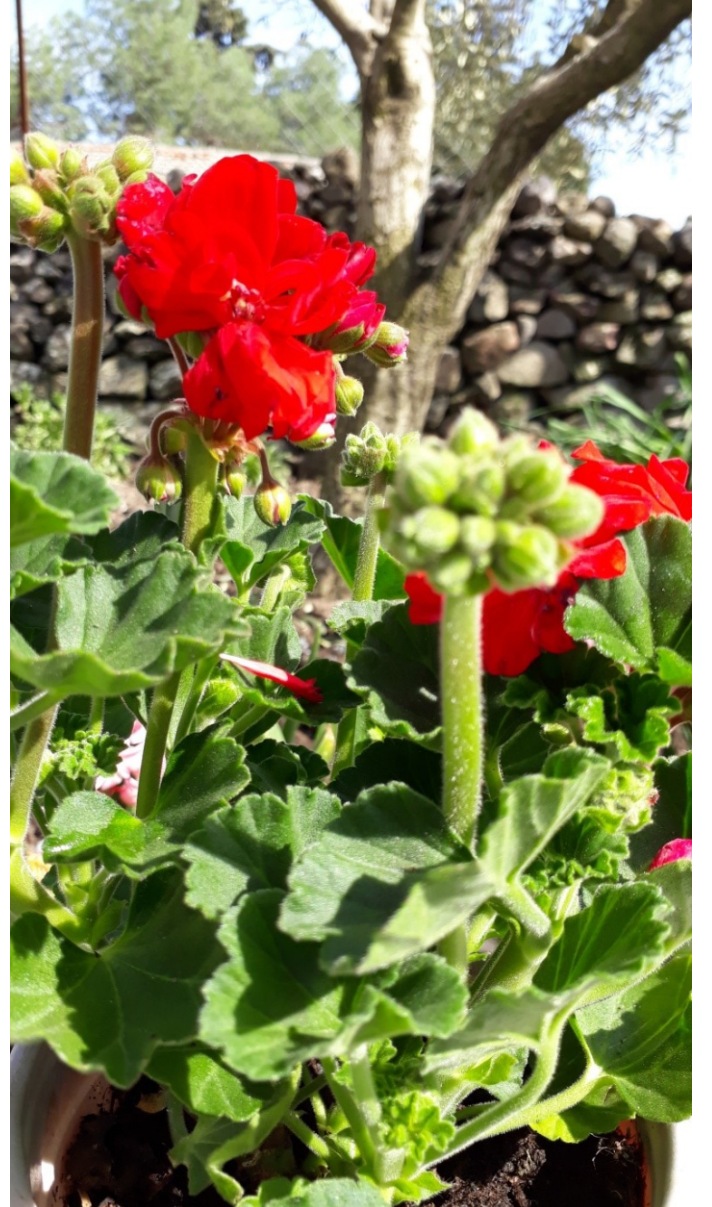
Rahmet yüklü gecelerde
Ara sor beni
Tut ellerimi
Anadolu olsun

Rüzgar ve yıldırımlarla dolu gönlümde
Kuş gibi hisset bedenimi
Yağmur gibi yağ üstüme
Yurdum olsun

Ümit kapısını çal bir kere
Canlandır ruhumu
Savur tül bendini yine
Türkiye'm olsun

Hakan ÖZŞANLI
TDE Öğretmeni

Bir kez gönül kırdın ise o kıldığın namaz değil
Yetmiş iki millet dahi elin yüzün yumaz değil.
(Yunus Emre)

OSMANLI TÜRKÇESİ

Berfin ÇEÇEN
10/B

Osmanlı Türkçesi, Kur'an alfabesini temel olan bir yazı dilidir. Türkler, İslamiyet'i kabul ettikten sonra İslam medeniyetinin bir parçası olan Kur'an harfleriyle de tanışmış; yüzyıllarca sanat, edebiyat, din, tarih, tıp, hukuk, iktisat vb. pek çok alanda bu harflerle eserler vermişlerdir. Osmanlı Türkçesi için yaygın olarak Osmanlıca tabiri de kullanılmıştır. Ancak "Osmanlıca" Almanca, İngilizce, Arapça, gibi Türkçeden ayrı bir dil değildir. Osmanlı devleti sınırları içinde konuşulan ve okunup yazılan Türkçenin ta kendisidir. Tarihçi yazar Prof. Dr. İlber Ortaylı, Osmanlı Türkçesinin yabancı dil gibi algılanmasıyla ilgili olarak şunları söylemiştir: "Osmanlıca öyle Fransızca ve Rusça gibi ayrı dil olarak anlaşılmaz. Arap harfleriyle yazılan bir Türkçedir. Her dil asırdan asıra bazı değişiklikler geçirir ama bu durum ayrı bir dilden söz etmeyi gerektirmez. Nihayet anneannemizle dedemizin mektuplaşma dilidir. Birçoğumuzun bu mektupları okutmak için ümmi köylüler gibi adam aradığı gerçektir."

Türkçenin içinde Arapça ve Farsça dil unsurları olması, Türkçeyi başka bir dil yapmamıştır. Ünlü şair Atilla İlhan, konuyla ilgili fikirlerini Orta Çağ Batı Hristiyan medeniyeti dairesinde sanat ve bilim dilinin Yunanca ve Latince olduğunu, buna karşılık İslam medeniyeti dairesinde de Arapça ve Farsça sanat ve bilim dili haline geldiğini belirterek şöyle açıklamıştır:

"Türkçede Arapça ve Farsça kelimelerin olması Osmanlıca'yı ne Arapça ne de Farsça yapmıştır. Bunu ben tecrübe ederek yaşadım. Biz böyle yetiştirildiğimiz için bir Arap veya Acem bu şiirleri gördüğünde anlar zannediyordum. Tabi bu yanlış bir düşünceydi. Hiçbir zaman bu dillerin esareti altına girilmedi. Batı dillerinde bu daha açık bir şekilde görülüyor. Mesela Fransızca diye bir dil yok. "Türkler, İslam'ı kabul ettikten sonra Kur'an harflerine Türkçedeki sesleri karşılayacak yeni harfler ilave etmişler ve Kur'an harflerine temel alan yeni bir alfabe meydana gelmiştir. Bu yeni alfabe Müslüman Türk toplumunda kabul görerek yaygınlaşmıştır. Karahanlılar, Büyük Selçuklular, Anadolu Selçukluları ve Beylikler Döneminde kullanılan Osmanlı Türkçesi alfabesi, daha sonra Osmanlı Beyliği'nin alfabesi olmuştur.

OSMANLI TÜRKÇESİ BİLMENİN ÖNEMİ

Türkçenin tarihi devirleri içinde bin yıllık bir geçmişi olan Osmanlı Türkçesi, atalarımızın yüzyıllar boyunca ortaya koydukları kültürel eserlere doğrudan ulaşmanın önemli bir yolu, geçmişle gelecek arasında kültürel bağlar kuran bir köprü, milli değerlerimizin taşıyıcısıdır.

Milli kültürümüzün temelini teşkil eden eserlerimizin hemen tamamı Osmanlıcadır. Hâlbuki yeni neslimiz, kim bilir hangi dedesinden kalma bir kitap veya eski bir tapu senedinin, bir paranın, bir çeşme kitabesinin üzerindeki yazıları okumaktan mahrumdur. Tarihi bir çarşı girişindeki ya da belki her gün altından geçtiği üniversite giriş kapısındaki Osmanlıca metnin gerek muhteva gerekse estetik zevkini yudumlamaktan uzaktır.

Ecdadımızın Osmanlı Türkçesi ile bizlere armağan ettiği sayısız güzide eser, bugün fikrî ve estetik boyutta çoğumuza maalesef bir turiste olduğu kadar uzak, anlamsız ve yabancıdır. Hâsılı Osmanlıca'yı öğrenmek, öz yurdunda kendi kültürüne yabancı kalmış bir neslin vicdan muhasebesinde ecdadına ve tarihine karşı vadesi çoktan dolmuş bir fikir borcudur.

